Taxa poştală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 30.520/1930

Anul VI, Nr. 10—11 -12 Februarie—Martie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

Director: ION COLFESCU-Delaturda

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, Strada Antim, 19

R 144.069.

Imprimeriile „Informaţia Zilei" Str. Academiei 17. Bucureşti.

CUPRINSUL:

Un cancer în sân . . . . . România Eroică
Zeu și Dumnezeu (versuri) . . . . Ion Pajură
Sugestii pentru marea datorie finală . . . . . Ion Al. Bran-Lemeny
Copilul . . . . . Alexandrina Gr. Cantacuzino
războiu și Marele Popor războiu și Marele Popor *German* . . . . . Ion Colfescu-Delaturda
Români înfiați de orașul Dunării Albastre . . . . . George Sbârcea
Un mare discurs — criza din răsărit și războiul total . . . . . Flavius
Războiul total — Proclamația Fuehrerului dela 24 Februarie 1943 . . . . . Germanicus
Mobilizare totală . . . Ion Colfescu-Delaturda
Pe marea linie de desvoltare a omenirei . . . . . Flavius
Rasa și geniul ei — Misionarismul românesc în Noua Europă. . . România Eroică
Cronica:
Comemorări, Aniversări, Cărți, reviste; spicuiri din Presă, despre România Eroică; Spicuiri din *„Protocoalele înțelepților Sionului"*, după „Porunca Vremii" de Crăciun, 1942.

Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei.

Din „Spirit și Materie"
de I. Colfescu-Delaturda

Anul VI, Nr. 10-11 Februarie-Martie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda | APARE LUNAR | Redacția și Administrația București, Str Antim, 19 Telefon 4.36.16

Un cancer în sân

Un fost mare demnitar al statului a afirmat într'o conferință că igiena publică a făcut mari progrese în ultimul timp. Altă dată în timp de războiu eram copleșiți de epidemii grave. Până acum însă, în actualul războiu, grație corpului nostru sanitar care e la înălțimea chemării sale, am fost feriți de asemenea calamități.

Fostul demnitar avea dreptate. Am fost feriți până acuma de epidemii grave. Orașele și satele noastre n'au fost decimate de molimi. Viețile omenești și cu ele energiile necesare pentru a duce lupta grea la care suntem angajați au fost cruțate pentru națiune și pentru țară.

Dar sunt ele în adevăr păstrate pentru națiune și pentru țară? Tot ce avem, toate energiile noastre sunt ele în adevăr puse în serviciul Patriei și Neamului, în serviciul salvării **Patrimoniului Spiritual al Europei,** ai cărui fii suntem, pe care l-am moștenit dela moșii și strămoșii noștri cari l-au păstrat și cultivat împotriva tuturor adversităților barbare, cu grele sacrificii și îndelungi suferințe, pe care suntem datori să-l transmitem intact urmașilor și care constitue singura noastră rațiune de a fi?

Intrebarea aceasta ne pune în fața problemei de acută actualitate care face obiectul prezentului articol.

Există o igienă morală mult mai importantă decât igiena fizică. Serviciul nostru sanitar realizează o mare operă salvând igiena publică, salvând corpul națiunii, conducerea țării are însă o misiune mult mai grea: Aceea de a întreține focul sacru, de a alimenta credința în victorie, **spiritualitatea animatoare,** de a pune la adăpost sufletul neamului de otrăvurile spirituale pe cari le pot cultiva anumite elemente eterogene în anumite pături sociale, cari pot fi mai periculoase decât orice epidemie de ordine fizică.

Ne referim la elementul iudaic. Acesta a fost evacuat de pe la sate și grămădit în centrele de provincie și în capitala țării.

Cine nu știe că orașele și mai presus de toate capitala însăș, sunt difuzorii dela cari emană gândul care animă și determină

BIBLIOTECA

fapta ! Cine nu ştie că un corp sănătos este condiţiunea de căpetenie a rezistenţei noastre în lupta vieţii şi cine nu ştie că un suflet bolnav, atins de îndoeli, privat de ideal, de credinţa sfântă care-l face invicibil, constitue un element scos din luptă, un element de dizoluţie, de deficienţă naţională!

Problema nu poate fi luată numai la suprafaţă. Nu ne putem baza numai pe faptul că legile, justiţia şi guvernul asigură ordinea publică şi sancţionează pe cei ce s'ar abate dela marile imperative ale ceasului de faţă.

Să ţinem seamă că sinagogile sunt pline, că localurile publice gem de elemente indezirabile, că în anumite subsoluri, în anumite cafenele şi locuri de întâlnire din capitală, caşi din capitalele judeţelor, mişună vermina tuturor defetismelor, a tututror răzbunărilor şi a trădărilor de patrie.

Şi mai ales să ţinem seama că gândul, **prin însuş existenţa lui în mijlocul** nostru, chiar şi fără manifestaţie exterioară, este producător de radiaţiuni cari pot atinge minţile slabe şi nepregătite.

Astfel fiind, o drastică igienă morală a capitalei şi a oraşelor noastre de provincie se impune astăzi ca un imperativ categoric.

Sufletul neamului acestuia trebue să fie pur. El trebue să-şi trăiască singur momentele marilor încercări la cari îl supune soarta. Prezenţa în sânul său a elementelor defetiste constitue o injurie şi un pericol de moarte în acelaş timp. Aceste elemente nu mai pot fi tolerate în mijlocul nostru.

In calea acestei eliminări nu poate sta nicio consideraţie de ordin umanitar, economic, sau de orice altă natură. Puritatea sufletului naţional, necesitatea de a fi noi între noi, fără nici un amestec eterogen şi duşmănos, în momentele noastre de grele încercări, înlătură orice obiecţiune, orice şovăială. Toate energiile naţionale trebuesc mobilizate pentru o singură ţintă: **Salvarea neamului**, VICTORIA.

Gânduri ascunse, săparea pe din dos, pânda din umbră, complotarea criminală în contra a tot ce are mai sfânt acest neam, în contra sufletului său propriu şi în contra viitorului său, gândul şi acţiunea purulentă, răzbunarea laşe nu mai pot fi tolerate în capitală şi pe tot cuprinsul ţării.

Dăm semnalul de alarmă: EVREIMEA CONSTITUE UN CANCER PURULENT IN MIJLOCUL NOSTRU.

Toţi românii de sânge sunt datori să stea la dispoziţia autorităţilor de stat pentruca acest cancer să fie smuls radical din sânul nostru. Toţi suntem datori ca, până la eliminarta lui totală, să ne înarmăm cu toate armele de cari dispunem, pentru a-l face inofensiv.

ROMANIA EROICA

Zeu şi Dumnezeu

I

I A H V E H

Din hăuri de hotare nesfârşite
Străbat urlări de fiare mari de pradă...
In joc de infernală sarabandă
Solii de moarte Iahveh ne trimite...

Apocaliptice 'ncleştări smintite !
Nici mintea 'n vis de groază, să nu vadă !
Stau munţi de leşuri şi ruini, dovadă,
Pământul 'ntreg potop de l-ar înghite...

Sărmane Neamuri ! Cum vă'ncinge lava
Şi vi se'mbibă 'n trup adânc otrava
Nimicitoare-a Urei milenare !

Doar în Scripturi stă scris: „E-al tău Pământul!"
Iahveh! E vremea! Hai! Ţine-ţi Cuvântul:
Călăi nebuni în cântec de tropare

La îndemână'ţi stau — cozi de topoare!

II

I I S U S

Ci, dincoa' de vrăjmaşele hotare,
E Dumnezeul Tutulor şi-a Toate.
In Fiecare El a uns un Frate,
Şi'n Toţi Iubirea purificatoare.

In lupta grea cu Legile sectare
El a 'nnălţat Altar de Direptate,
Şi semnul braţelor crucificate
L-a pus simbol de rodnică 'mpăcare...

Acesta-i Dumnezeul Intocmirii !
Făuritor de Oameni, nu de fiare ;
Ogor de vieţi, nu ţarc de îngropare !

Vedeţi'L Neamuri ale rătăcirii !
— Goniţi din voi demonii nebuniei
— Macabrii soli ai Zeului Mâniei

Iisus, stă iarăşi zid Nelegiuirii !

ION PAJURĂ

Un pericol permanent [1])

„Din cea mai depărtată antichitate şi până în zilele noastre, jidovii au constituit, fără întrerupere, o primejdie naţională şi socială pentru toate popoarele. Ori unde i-au purtat paşii, ori unde au pătruns, jidanii au adus cu ei fermentul dezagregării politice, au turburat viaţa spirituală, au anarhizat aşezările sociale şi au sugrumat dezvoltările civilizaţiei".

„Ofensiva antijudaică n'a izbutit să anuleze decât puţine din privilegiile ritualilor. Evreimea a rămas stăpână pe banul cu care-şi aserveşte toate complicităţile şi, ceeace este mai grav, spiritul judaic, cu care am fost otrăviţi persistă, se prelungeşte îngrijorător, chiar acolo de unde jidovii au fost înlăturaţi..."

„A nu identifica spre a le face inofensive, forţele judaismului, însemnă totuna cu a păstra, între zidurile cetăţii asediate, cel mai periculos cal troian : O spune aceasta un fascist de valoarea şi autoritatea lui *Preziosi*".

---

[1]) Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înţelepţilor Sionului.**

Sugestii pentru marea victorie finală

In No. Nov.-Dec. 1942 al „Rom. Er." a apărut, în editorial, *Apelul* meu, sub titlul *„Popoare ale Europei, uniţi-vă"*. In fond, era vorba de un front comun în lupta uriaşe contra bolşevismului Acest apel a fost reprodus în întregime şi de vechiul ziar german din Braşov, *„Krenstadţer Zeitung"*, al cărui colaborator sunt încă din primăvara anului 1912.

Ultimele evenimente politice şi militare mă îndeamnă acum să trag unele concluzii, cari, ne permitem a crede, că nu vor fi chiar fără importanţă, sau înoportune, pentru evoluţia fericiţă şi obţinerea biruinţei finale de către puterile pactului tripartit şi ale aliaţilor lui. Am avut întotdeauna o încredere totală şi nezdruncinată în această victorie şi o păstrez şi astăzi neştirbită, nu numai din cauza extraordinarei forţe combative, morale şi technice, a celor în tabăra cărora luptăm şi noi, ci şi, sau poate mai ales, pentrucă există imperative istorice, cari se cer realizate, sau mai bine zis, cari se realizează în urma unui destin universal. Trecutul, cu tot ce era al lui, se cufundă în valurile vremii apuse, iar *din clocotul prezentului se ridică, cu certitudine, lumea nouă*, şi în acest cadru, Europa de mâine.

Orbii şi opacii, profitorii şi cârtiţorii, scepticii şi materialiştii pot ofta cât vor voi, pot bârfi şi perverti, e zadarnic. Talazul înoitor, pe care îl vedem noi, va trece peste dorinţele şi capetele lor.

La 16 Ianuarie 1913 a apărut în ziarul german braşovean „Kronst. Zeitung" articolul meu *„Zukunftsbild des Habsburgerreiches"*, în care am descris, aproape cu exactitate, desmembrarea monarchiei austro-ungare şi creearea noulor state, din ruinele ei.

Incă în vara anului 1923 am publicat în acelaş ziar întâiul meu articol întitulat *„Deutschlands Wiedergeburt"* (Renaşterea Germaniei). In fond, am avut dreptate. Germania a reînviat. O avem spre fericirea Europei. Providenţa s'a îngrijit de aceasta, prin *Adolf Hitler !*

Acum însă ne permitem câteva modeste sugestii, în vederea Europei de mâine şi a lumei noui ce va să vie.

Străduinţele febrile, militare şi politice, ale adversarilor noştri, ne constrâng la o atitudine atentă şi severă. Nu este nevoe să menţionăm amănunte. Ele sunt cunoscute.

Pentru o Europă unită, anume pentru ca toate popoarele eu-

ropene să-şi dea obolul lor, în măsură maximă, este mai întâi necesar să se fixeze temeliile acestei uniri.

Nu ne îndoim, că străduinţele cercurilor înalte competente merg într'acolo, de a asigura popoarelor, în limitele posibilităţilor actuale şi ale perspectivelor de viitor, realizarea justelor lor dorinţe, naţionale, economice şi teritoriale.

Să nu se uite a se ţine seamă de elementul psihologic, adecă de atmosfera sufletească a popoarelor în luptă, din tabăra noastră, şi a acelora, cari vor mai trebui să fie câştigate pentru această luptă comună.

Menţionăm, spre exemplu, că Japoniei i-a reuşit o importantă faptă prin renunţarea ei la drepturile sale exterioriale în China.

Credem că Franţei ar trebui să i se întindă ambele mâini pentru ridicarea ei din înfrângere şi neputinţă, ea însăşi însă dublându-şi eforturile spre a ieşi din impasul, în care a ajuns din propria vinovăţie.

Credem, că Spania şi Portugalia, îşi vor precisa în curând, şi mai energic, atitudinea. Chestiunea Gibraltarului este un punct nevralgic, care trebue soluţionat grabnic.

Africa e destul de mare. Ea ar urma să fie împărţită, de pe acum, ca spaţii vitale, între Germania, Italia, Franţa, Spania şi Portugalia.

Suediei şi Norvegiei, credem, că i se dă cuvenita atenţie.

Avantagiile de ordin economic şi colonial îşi vor juca rolul lor.

Pentru România principiul etnic-teritorial este, fără îndoială cel mai operativ şi concludent.

Se vor găsi de sigur şi soluţiile problemei bulgaro-greco-turce.

Toate popoarele Europei trebue să participe efectiv şi total la războiul contra bolşevismului şi a plutocraţiei exploatatoare. Germaniei şi Italiei le vor reuşi, neîndoelnic, crearea Frontului Unitar European, prin acţiuni energice şi grabnice, unde e cazul, prin intervenţii binevoitoare şi precizări rezonabile, acolo unde ele apar necesare.

Şi încă una: Siberia aparţine marelui spaţiu asiatic răsăritean. Japonia va trebui să fie aici diriguitorul, indiferent dacă forţele ei vor intra în Siberia, sau vor apare pe frontul de Est, bolşevic.

Europa unită şi lumea nouă sunt pe cale de a se naşte. Pentru acest scop se vor pune de sigur în mişcare toate pârghiile de acţiune.

Dr. IOAN AL. BRAN-LEMENY

Cine poartă războiul?

E o întrebare pe care trebue să şi-o pue fiecare român. De sigur că fiecare ne gândim la idealurile nostre naţionale, la patria, la ţara, la poporul nostru propriu. La întrebarea, cine poartă războiul, mulţi îşi vor fi răspunzând că războiul îl poartă aceia cari sunt angajaţi în luptă. E elementar. Dar nu din acest punct de vedere punem noi întrebarea.

Nu popoarele fizice poartă războiul. Războiul e purtat de ideologiile cari le animează, de aspiraţiile, de credinţele, de idealurile animatoare.

Aceştea sunt puterile cari înfierbântă sângele, cari pun arma în mâna luptătorului, cari îl duc la glorie sau la dezastru.

Războiul e purtat de idee, de inimă, de gând.

Noi ne putem gândi la idealurile noastre naţionale, la patria, la ţara, la poporul nostru. Dar noi nu suntem decât o verigă în formidabilul lanţ de luptători care încinge globul.

Luptătorii diferitelor popoare cari poartă războiul pot avea aspiraţii diferite. Dar, după cum în ordine fizică, o armată, ca să miargă la victorie, trebue să formeze un singur bloc cu o comandă unică şi necontestată, tot aşa în ordine spirituală, toate popoarele în luptă trebue să aibă un ţel comun animator care să le unifice pe toate.

Idealurile specifice ale fiecărui popor nu pot fi decât în funcţie de acest ideal comun.

Idealurile fragmentare fărămţiează frontul, periclitează victoria şi compromite pacea viitoare.

Luptătorii, oricării naţiuni ar aparţine, trebue să formeze un singur trup, o singură inimă şi un singur suflet.

Conducătorii noştri şi-au dat seama de acest adevăr, atunci când, intrând în pactul tripartit, nu au pus nicio condiţie.

Războiul acesta nu e purtat de idealurile animatoare ale fiecărui popor în parte, ci de idealul comun care le animează pe toate deopotrivă.

Poporul care nu ar fi animat de acest ideal comun ar fi numai camuflat printre noi. Participarea lui la război nu ar putea fi decât fictivă, chiar şi în cazul când ar trimite numeroase trupe pe câmpul de luptă.

Nu trupul, ci sufletul contează. Nu fapta, ci gândul care crează şi guvernează fapta.

Acest război tinde să formeze o Europă nouă, o lume nouă, un om nou, liberat de păcatele trecutului, un om regenerat.

Acest război urmăreşte stârpirea parazitismului în sânul naţiunilor şi în viaţa internaţională, organizarea muncii creatoare, punerea în valoare a elementelor optime de pretutindeni, indivizi, pături sociale sau popoare.

Acest război urmăreşte restabilirea dreptăţii şi a solidarităţii în interiorul statelor, restabilirea dreptăţii şi a solidarităţii între state şi neamuri şi ierarhizarea lor în raport cu puterea de creaţiune în ordine spirituală.

Aceasta e în rezumat idealul care poartă acest război, idealul animator al tuturor luptătorilor ; idealul care stă la baza nouei lumi care se naşte şi pentru care se sacrifică milioane de eroi pe câmpurile de bătae.

Luptătorii cari nu ar fi animaţi de acest ideal comun, ar fi nedemni de a participa la măreaţa epopee a timpului nostru.

Un singur ideal, un singur front, o singură comandă, ne dau victoria şi pacea de mâine.

Orice fragmentare e o dezertare dela idealul comun, dela comanda supremă a zeului suprem care conduce bălălia din adâncuri nepătrunse, din eternitatea spirituală, de dincolo de spaţiu, şi de timp. Idealurile fragmentare nu se pot realiza decât ca părţi integrante ale idealului comun.

Solidarizarea beligeranţilor în jurul idealului comun şi dreptatea imanentă spre care ne îndreptăm vor da fiecăruia ce este al său.

Victoria nu poate fi a adversarilor noştri, prin oricâte peripeţii vom trece şi oricâte sacrificii ne-ar costa.

Acolo sunt gânduri ascunse. Acolo sunt antagonisme şi trădări. Acolo e gândul satanic. Nici când satana nu a eşit biruitor până la sfârşit.

El nu face decât să ne pue la grele încercări, pentruca cu atât mai mult să ne putem făuri şi să ne putem bucura de o pace fecundă.

Să ţinem deci sus steagul idealului comun. Să ne facem din el ţinta vieţii. Să formăm o singură unitate spirituală pe toate câmpurile de război şi în toate ţările beligerante. Să eliminăm şi să reducem la tăcere pe aceia în cari idealul comun nu se întrupează, pe aceia cari ar putea să ne slăbiască rândurile.

Să fim şampionii entuziaşti ai idealului comun, ai Europei celei noui, al lumei noui care se naşte, fără reticenţe, fără gânduri ascunse, cum se cuvine unui popor brav şi eroic. Să ne punem la contribuţie toate puterile fizice şi spirituale pentru a distruge satanismul din rădăcină.

Domnul şi stăpânul nostru e idealul care poartă acest război. **Să urmăm căile Domnului şi învăţăturile Lui şi toate ni se vor adăuga.**

ITALICUS

COPILUL

de **ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO**

Odor nepreţuit, copilul este minunata legătură între trecut şi viitor. El reprezintă zestrea de rezervă a neamului întreg. Copilul este de o potrivă, nădejde, mângâere. Intruchipează bucurie şi mai presus de toate un scop de viaţă.

Copilul totuşi la noi nu este nici în legiuiri, nici în tradiţii indestul de ocorotit şi de bine educat pentru viaţa aspră de astăzi.

Părinţii nu sunt pătrunşi destul de răspunderile şi de datoriile lor. Îşi iubesc copiii cum ţii la un obiect, fără însă a-şi da destul seamă că sunt chemaţi a fi străjeri de trupuri şi suflete, că sunt datori, nu numai a săruta, giugiuli, pe copii, dar şi **a-i creşte**, deci a le urmări pornirile bune sau rele, a le fi sfătuitori, a le câştiga încrederea, a şti să-i pedepseşti, călcându-ţi pe inimă, din adevărata iubire pentru ei, în dorul sfânt de a-i ocroti sufleteşte şi de a-i îndrepta.

E grea sarcina de a fi părinte, de a şti să-ţi judeci pe cei mai scumpi ai tăi cu toată obiectivitatea, pentru ca să-i poţi înarma cu o zestre de forţă morală, care, să le fie scut de viaţă.

O Doamne ! câte griji, câte iluzii infricate la leagăn, în serile când stai cu pruncul adormit în braţe, câte deziluzii, când îl vezi cu porniri altele ca cele ce ţi le închipuiai, ce înfrigurare la fiece pas din urcuşul vieţei lui, ce emoţie când încep examenele, când începe să intre în societate şi când îţi scapă de sub priveghere ! Ce tact, ce măsură trebue să ai, cu tânărul şi tânăra ce cred că ştiu toate, că au descoperit ei Universul şi nu mai vor să ştie de sfatul nimănui. Ce lacrimi ascunse varsăte, când îi vezi loviţi, de multe ori din pricina propriilor lor greşeli. Ce bucurie, când, în fine, i-ai aşezat în căminul lor propriu şi când, tu părinte ai încheiat misiunea, urându-le minte şi noroc. Ce sfâşieri când soarta te desparte de ei ! ! !

Cuvintele sunt prea slabe pentru a tâlmăci bucuriile şi durerile maternităţii. Ele sunt deasupra vieţii şi ţin de harul Divinităţii, care a dat mamei cea mai mare forţă de creaţie şi de martiraj ce face din ea o fiinţă aparte, a cărui suflet este un isvor nesecat de dăruire de sine până la ultima sa suflare.

Copilul nu va şti de cât târziu de tot, atunci când, la rândul său, va fi încercat de povara altor copii, tot ce Mama i-a dat în taină, şi cât a suferit prin el sau din pricina lui.

Marele scriitor Victor Hugo, tată şi bunic neîntrecut, scriea odinioară **„Paradisul ar trebui să fie cu părinţii tineri şi cu**

copiii veşnic mici". Şi c utoate acestea, nimeni, ca Victor Hugo, n'a ştiut mai bine să guste fericirea de a fi **bunic.**

Bunicul are un privilegiu minunat. Nu are nevoe a pedepsi, a se supăra, a fi câteodată în aparenţă crud. El e numai un prieten cu păr alb, care mângâie. E încă destul de tânăr pentru a râde de toate, a se bucura, a glumi la nevoie, a se juca, adu-cându-şi astfel aminte de clipele duioase ale tinereţii.

Bunicul nu are răspunderea grea ce a purtat-o ani de zile, când era părinte şi când nimic nu-i putea scăpa în ageri-mea sa de suflet, care făcea să vadă totul, şi astfel să fie în-tr'una legănat, când de mulţumiri, când de cele mai negre pre-simţiri, şi deci în continuu neliniştit, în dorul sfânt de a face **tot, absolut tot,** pentru fiinţa mai scumpă decât propria lui viaţă.

Copilul trebue să fie cea mai mare grijă, nu numai a pă-rinţilor **ci şi a Statului.** In toate ţările de cultură s'a votat **charta copilului,** care are drepturile lui bine stabilite, legiferate prin-tr'o legislaţie internaţională, ce-i dă locul lui de la naştere în societatea din care face parte. **Charta Copilului,** votată la con-gresul internaţional al copilului, — a fost admisă în legislaţiile atâtor ţări.

Copilul nu mai este fiinţa fără nici o altă identitate, de cât aceea a părinţilor săi. Are el însuşi drepturile sale câştigate, pe cari nici societatea, nici familia, nu i le poate lua.

Nu-l creşte nimeni din caritate, din iubirea sau mila pentru nevinovăţia lui, îl creşte, pentru că trebue s'o facă, pentru că e dreptul lui câştigat prin naştere.

Nu s'a putut face încă tot ce se dorea în această privinţă, — căci trebue s'o spunem: legislaţiile sunt încă incomplete. Şi trebue de asemeni să recunoaştem, că numărul copiilor chinuiţi şi nenorociţi este aşa de mare, că te cutremură drama care se joacă în micile lor suflete turburate, convulsionante şi hârţuite.

Charta copilului are ca scop a pune în faţa conştiinţei pu-blice problemele complicate, legate de desvoltarea copilului. Rezumă necesităţile spirituale, de higienă, de asistenţa a ma-mei, a copilului. Se preocupă de chestiuni de educaţie, de pre-venţiune socială şi de ordin juridic, de tribunalele de copii, de abandonul familiei, etc.

Este un tot care asigură copilului protecţia ce n'a avut-o până în prezent, căci copilul, **giuvaer uman,** este fiinţa de care ne-am preocupat cel mai puţin. Am scris tratate de biologie, studiind desvoltarea atâtor speţe animale şi ceeace diferenţiază pe copiii diferitelor regiuni, diferitelor continente, ne rămâne necunoscut.

Intrebuinţăm de bună voie aceleaşi metode de higienă şi de educaţie pentru copiii dela Nord ca şi pentru cei dela Sud. Mania noastră de a unifica, se aplică şi copiilor, fără a ţine des-

tul seamă de diferenţa raselor, de mediu, de atmosferă, de cli-mat. Partea etnică, fisiologică, psyhiatrică ne scapă **complecta-mente.**

Putem afirma că reformele noastre şcolare, mai cu seamă în Europa, nu ţin destul seamă de elementul esenţial: **Caracte-rul specific al rasei căreia aparţine copilul.**

In acest scop credem că prin Charta copilului, **prima afir-mare juridică a dreptului său la viaţă,** trebue să se creeze, sub egida Comitetului Internaţional al protecţiunei Copilului, un Institut Internaţional al Copilăriei, cu filialele pe regiuni şi continente, unde medicii, pedagogii, psihologii, psychiatrii, ar studia desvoltarea copilului din punct de vedere fisic, intelec-tual, moral, după ţări, regiuni, continent, şi ar statornici ce îi diferenţiază, pentru a se şti cum să-l îndrumăm din punct de vedere fisic, intelectual şi moral.

Această propunere am avut onoarea a o prezenta la Comi-sia V-a a Soc. Naţiunilor şi a avut un mare răsunet. Multe aso-ciaţiuni s'au interesat de lucrarea ce am depus la acea socie-tate. Am primit sute de scrisori din Europa şi America.

Din nenorocire criza externă care s'a ivit a împiedecat rea-lizarea unui proect de o mare importanţă pentru documentarea asupra copilului.

Propusesem ca acest Institut să fie instalat în regiunile noastre, fiindcă aci amestecul raselor permite studii extrem de interesante şi fecunde.

Eminentul psihiatru, Doctorul Forell, care dirija, la Pran-gin, în Elveţia aproape de Nyon, un mare sanatoriu de psyhia-trie, considera ca o necesitate imperioasă crearea acestui In-stitut, care ştiinţificeşte ar stabili prin comparaţie, diferenţele, ce caracterizează copilul pe naţionalităţi, regiuni, continente diferite, evoluţia pubertăţii, darurile specificate cari dau putin-ţă unei orientări pedagogice, bazată pe elementele de studiu, ştiinţifice, neîndoelnice.

Această Chartă a copilului este bazată pe principiul că fie-care copil posedă dela naşterea sa un drept imprescriptibil la oare care condiţii destinate să-i asigure desvoltarea normală din punct de vedere fisic, moral şi spiritual. Acesta este prive-legiul şi datoria părinţilor să asigure copilului lor aceste con-diţii favorabile. In cazul însă când părinţii s'ar găsi în imposi-bilitate de a îndeplini această datorie, ar veni comunităţii, sar-cina, să vegheze ca să se îndeplinească cele necesare.

Dăm aici primele articole ale chartei copilului ca să se poată vedea pe ce temeiuri este ea alcătuită:

1. Elaborarea în comun de către părinţi şi institutori a unui plan de învăţământ pentru igiena sexuală, adaptat vâr-stei şi desvoltărei, atât băeţilor cât şi fetelor, ce va fi predat de profesori pregătiţi special.

2. Luminarea publicului, prin expoziţii, conferinţe, etc, asupra cauzelor mortalităţii materne şi infantile şi asupra mijloacelor de a o preveni.

3. Luminarea publicului asupra răspunderilor ce apasă asupra acelora ce se decid a se căsători, aceasta pentru a ridica nivelul general al sănătăţii şi al moralei.

4. Pregătirea infermierelor vizitatoare şi a infirmierelor de district, cari vor lucra ca sfătuitoare pe lângă viitoarele mame şi în colaborare cu medicii şi moaşele bine calificate, mărginindu-se, numai să dea sfaturi, fără vr'un tratament.

5. Deschiderea de clinici, — clinici dentare şi clinici pentru tratamentul bolilor venerice — plasate sub o direcţiune medicală specială şi unde viitoarele mame vor putea fi îngrijite în caz de nevoie.

6. Instruirea viitoarelor mame prin mijlocul birourilor de consultaţie pentru mame şi sugaci.

7. Pentru faceri a se veghea să fie asigurate serviciile adecuate cu medici, moaşe şi infirmiere.

8. Obţinerea unei legislaţii care să impue moaşelor o pregătire profesională suficientă şi să fie supuse unei supravegheri.

9. Munca interzisă prin legea femeilor însărinate, 6 săptămâni înainte de facere şi 6 săptămâni, după.

10. Alocaţia de maternitate a tuturor lucrătoarelor şi tuturor mamelor nevoiaşe, ca şi găzduirea gratuită şi îngrijirile gratuite în timpul acestei perioade şi în timpul cât copilul suge.

11. Formarea comisiilor voluntare de supraveghere, lucrând sub direcţia autorităţilor sanitare locale, comisiuni în care ar trebui să participe o proporţie suficientă de femei.

Urmează capitolele următoare trecute aci, dar fără desvoltarea lor din chartă :

Măsuri de proecţie pentru mame şi copii în timpul epocei dela naştere la vârsta şcolară ; Măsuri de protecţie a copiilor, în timpul perioadei şcolare ; Măsuri pentru protecţia muncii copiilor ; Măsuri pentru protecţia copiilor delicvenţi.

Se recomandă puternic organizarea, în fiecare ţară, a unui departament oficial însărcinat cu tot ce priveşte interesele copilului.

In concluzie, charta este organul juridic de ocrotire, instrumentul cel mai puternic de protecţie a copilului şi de aceea cerem să fie pusă în aplicare şi la noi.

Insă câtă vreme părinţii nu sunt ei înşişi educaţi pentru sfânta lor menire, legile rămân slabe şi fără efect. Nimeni nu

poate înlocui vigilenţa îngrijire morală şi fizică a părinţilor aleşi, de firea naturei, pentru a veghea asupra acestei minuni — **Copilul,** zestrea de izbândă a unui neam.

Statul este dator a pregăti pe părinţi şi în special pe mame pentru răspunderile ce le au, fiindcă ele sunt înainte de toate ocrotitoare de veiţi şi străjere de suflete.

Pestolizzi, marele educator, spune :

Daţi-ne mame vrednice şi conştiente şi veţi avea un Stat puternic.

Asta este prima datorie naţională a clipei.

ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Cu privire la păstrarea în sânul naţiunii a unor anumite categorii de jidovi *„exceptaţi"* :

După revoluţia franceză dela 1789:

„Libertate, egalitate, fraternitate ? Când au practicat jidanii această lozincă şi ce altceva au făcut cu ea decât cel mult să ne adoarmă vigilenţa ? La ce s'a redus pentru jidani liberul exerciţiu al drepturilor civile şi politice, decât la o largă prerogativă de a ne exploata, de a instaura o robie economică, prin confiscarea tuturor bunurilor noastre materiale ? Ce-a însemnat pentru jidani libertatea şi egalitatea consfinţite de revoluţie, decât dreptul de a pleda pentru internaţionalizarea noastră şi pentru *cel mai fanatic naţionalism al lor* ?...

„IL FASCIA din Milano scria la 29 Iunie 1942 : „Jidanul, fiul jidovului va purta mai departe în sânge instinctul perversiunii şi al războunării plurimilenare de rasă, chiar dacă o ficţiune juridică l-a calificat deocamdată printre ai noştri"...

„VOCEA SÂNGELUI a răspuns, desigur, totdeauna, la chemarea judaismului. De altfel d-rul Nossig afirma încă dela 9 Februarie, 1883, în *„Jeorsish ssorld"*, cu privire la judaizarea biologică a lumii: CEA MAI MICĂ PICATURA de SÂNGE EVREESC INFLUENŢEAZĂ DEALUNGUL MAI MULTOR GENERAŢII, ASUPRA FIZIONOMIEI UNEI FAMILII" [1]).

---

[1]) Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înţelepţilor Sionului.**

FONDUL SPIRITUAL AL ACTUALULUI RAZBOI şi Marele Popor German

Războaele nu pot fi numai o serie nesfârşită de victorii. Mai sunt şi căderi şi ridicări. Altfel nu ar fi război. Războiul dintre popoare e caşi războiul de fiecare zi, pe care-l ducem în contra adversităţilor de tot felul ce ne stau în cale. Ori cât de ascendentă ar fi linia noastră de dezvoltare, nu se poate totuşi să nu prezinte zigzaguri, ridicări, şi căderi, umbră şi lumină.

Nimic nu ne poate ţine pe loc. Eroul nu se uită înapoi. Pentru el nu există dectâ idealul, ţinta ce-i stă înainte.

Am spus-o şi altădată şi o repet, nu oamenii câştigă victoriile, ci zeii nemuritori, spiritualitatea care ne animează. Ca să vedem deci, dacă un individ merge spre progres sau spre decădere, trebue să-i scurtăm spiritualitatea lui animatoare. Şi tot aşa în viaţa popoarelor, în marile conflicte dintre neamuri.

Premisele de mai sus sunt axiome. Spiritul creează şi guvernează materia. Prin urmare întrebarea care se pune în marile conflicte ale vieţii nu este aceea de a se şti cine obţine victoria, ci care e acela care e împins la faptă, dominat, animat şi condus de spiritualitatea timpului său, care e acela care înoată în linia generală de dezvoltare a omenirei, acela care se involuează în evoluţia ei spirituală?

Greutatea stă numai în faptul de a pătrunde în acest spirit animator, de a avea intuiţia lui clară. Şi nu e uşor, pentrucă indivizii, popoarele, marile conglomerate omeneşti de pretutindeni şi de totdeauna îşi camuflează gândurile sub aspecte înşelătoare, sub cari, pentru omul profan, sunt greu de identificat.

Gândul crează, gândul distruge. Totul e în funcţie de gând, de idee animatoare, de mobil spiritual, de credinţă, de ideal. Sunt gânduri cari nu te pot duce decât la triumf şi sunt imposibilităţi morale peste cari nimenea nu poate trece. Sunt mobile de acţiune cari nu te pot duce decât la dezastru, oricari ar fi aparenţele contrare, oricâte triumfuri vei avea, şi poate că chiar prin mijlocul acestor triumfuri.

Vom căuta deci să analizăm ideile animatoare ale celor două tabere în luptă, în raport cu stadiul evoluţiei spirituale a omenirei în epoca în care trăim. Nu ne vom opri la amănunte. Liniile generale de dezvoltare ale acestei spiritualităţi din ultimile timpuri sunt suficiente pentru a ne putea orienta în epocalele evenimente cari frământă acum globul terestru.

ARBITRARUL TREBUE SA INCETEZE

In stadiul de evoluţie în care ne găsim, arbirariul, ca motiv de acţiune, nu mai poate continua. Exploatarea a om pe om, a popor pe popor, nu-şi mai poate avea locul. Parazitismului urmează să fie stârpit din rândurile claselor sociale şi din raporturile internaţionale.

Spiritualitatea timpului nostru urmăreşte formula care să ne dea posibilitatea de a pune în valoare energiile creatoare de pretutindeni. Urmăreşte o mai dreaptă repartizare a bunurilor, un mai just echilibru între oameni şi între popoare.

Se urmăreşte extirparea urmelor agresiunilor din trecut cari au dus la un echilibru social şi internaţional pe care actuala evoluţie spirituală a omenirei nu le mai poate tolera.

O NOUĂ ELIBERARE

Acesta e fondul spiritual al actualului război. El nu face decât să ducă cu un pas înainte evoluţia de până acum a popoarelor şi nu există posibilitate de regres.

Revoluţia franceză dela 1789 a liberat considerabile energii umane cari erau ţinute în stârpiciune. Napoleon a fost şampionul acestor eliberări.

Acum pricipiile animatoare ale revoluţiei franceze sunt perimate. O nouă eliberare bate la porţile vieţii.

Revoluţia dela 1789 a pus numai premizele. A liberat numai anumite clase sociale. A făcut numai un început. Acum se pune pe tapet ridicarea maselor populare de pretutindeni la libertate, la putinţa de a trăi, la dreptul la viaţă, la bucuria de a creea valori, de a colabora la progresul general cu toate puterile lor fizice şi spirituale.

UN NOU ECHILIBRU MONDIAL

Principiul acesta se pune deopotrivă pentru individ, pentru clase sociale, pentru popoare, pentru raporturile interne ale statelor şi popoarelor, caşi pentru raporturile internaţionale.

Se face un pas în plus spre justiţia imanentă. Se stabileşte un nou echilibru între oameni, între popoare, între rase, o nouă reparţizare, o nouă organizare a energiilor creatoare de pretutindeni.

Se naşte o nouă lume, se face o nouă involuţie a spiritului în materie căreia nimic în lume nu-i poate sta în cale.

IDEOLOGIILE IN LUPTĂ

Sub această prizmă privind evenimentele, să ne punem întrebarea, pe ce bază spirituală se dezvoltă ele, care va fi criteriul de selecţionare a popoarelor pentru ziua de mâine şi ce urmăresc să realizeze cele două tabere în luptă ?

Referindu-ne la tabăra adversă nouă, o vedem împărţită în două ideologii cari vor duce în mod fatal la neînţelegeri grave, dar cari nu sunt mai puţin asociate, pentru a distruge ideologia taberei în care noi suntem infeodaţi.

In ce priveşte pe bolşevici, ştim precis la ce ne putem aştepta. E inutilă orice expunere. Bolşevismul aduce cu sine prăpădul, întunericul, moartea. Iar în ce ne priveşte, numai naivii nu văd că el ne aduce măcelărirea în masă a claselor noastre diriguitoare şi desfiinţarea noastră ca stat şi popor.

Spre deosebire de bolşevism, care aduce cu sine prăpădul, plutocraţia anglosaxonă vrea să restabilească pe glob *status quo ante*, însoţit însă, de astădată, cu o atotputernicie jidovească, mult mai acaparantă şi mai odioasă decât a fost înainte de izbucnirea actualului război.

Ţelurile sunt diferite. Pentru noi însă ambele duc la acelaş rezultat : Desfiinţarea noastră ca stat şi popor.

Căci, fie că vom rămâne sub puterea discreţionară a bolşevismului, fie că pentru un timp această putere nu ne-ar stăpâni direct, din primul moment vom avea însă dominaţia directă a rasei iudaice, cu toată atmosfera dizolvantă, cu tot sclavagiul, cu toată ticăloşia pe care o aduce cu sine, prin care ni s'ar pregăti mormântul.

Dar nu despre noi şi despre soarta tragică a tuturor popoarelor, nu despre distrugerea a tot ce are omenirea mai bun, în caz de triumf bolşevic şi anglo-saxon ne ocupăm acum.

IDEOLOGIA ANIMATOARE

Acum trebue să vedem rolul pe care îi are ideologia animatoare a marelui popor german, a noastră ca popor, a fiecăruia dintre noi.

Cel ce înoată în spiritualitate duce evenimentele cu el. Cel ce trăeşte numai în inteligenţă şi ştiinţă e opac. Ii lipseşte busola vieţii.

Dela început trebue să spunem că tot ce au spus Hitler şi Mussolini s'a realizat şi e pe cale de a se realiza, de a se involua în materie, de a dobândi corp, căci tot ceeace au profetizat şi au întreprins ceilalţi a eşit pe dos.

Le-a lipsit busola vieţii. Ei nu ştiu să citească în evenimente. Trăesc în afara spiritualităţii care le creează şi le guvernează.

Nu numai atât. *Au fost atât de orbi, încât au lucrat din răsputeri în contra propriilor lor interese şi pentru năruirea propriului lor viitor.*

ACTE DESTRUCTIVE

Să ne gândim numai la nesăbuita afiliere a Franţei la jidovime, la guvernul abject al lui Leon Blum, la concursul nesăbuit pe care guvernele Frantei şi Marea Britanie l-au dat pentru instaurarea bolşevismului în Spania, pe timpul şi înainte de revoluţia lui Franco. Să ne gândim la conduita democraţiilor din timpul tratatului de la Versailles şi de atunci în coace.

Democraţiile apusene, complet lipsite de busolă spirituală, au dezarmat Germania, s'au pus pe petreceri şi pe dezarmări. In acelaşi timp însă au lăsat să crească, pe nu mai puţin de două zeci de milioane de chilometri pătraţi şi să se grefeze, pe nu mai puţin de două sute de milioane de oameni, molima bolşevică care se pregătea să infecteze toate continentele. Nu numai că nu au reacţionat nici într'un fel, dar s'au pus la masă cu viitorii lor călăi, pregătindu-şi propria lor nimicire.

PIEIREA PĂCĂTOŞILOR

A guverna însemnează a prevedea. Care ar fi fost azi situaţia Europei şi a lumei întregi, dacă Germania ar fi rămas dezarmată, dacă Italia nu ar fi reacţionat, dacă Japonia nu ar fi întreprins acţiunea din China, dacă bolşevismul s'ar fi instalat în Spania şi Franţa, dacă dezarmarea ar fi devenit fapt împlinit, *în faţa mistificării dela nord şi a întregii perversiuni iudaice !*

Mulţi dintre cei ce serveau de coada de topor sunt azi trântiţi la pământ.

Dintre toate statele şi popoarele cari serveau de astfel de coade în mâinile criminale ale Moscovei şi ale jidovimii au mai rămas în picioare Anglia şi Statele Unite. Aceste state continuă a lucra pe linia veche a democraţiilor afişind propriul lor imperialism, propria lor salvare, salvarea statelor şi popoarelor afiliate.

In realitate însă stau în slujba jidovimii şi pregătesc bolşevizarea lumii, propria lor nimicire, domnia lui izrael pe pământ, nimicirea civilizaţiei şi culturii creştine.

Nici nu s'ar putea ajunge la alte rezultate, dacă coaliţia bol-

BIBLIOTECA

şevico-plutocrată ar câştiga victoria. Anglo-Americanii nu fac decât să continue, cu aceeaş orbire, politica care a dus la nimicirea Franţei şi la făurirea formidabilei forţe sovietice, sub greutatea căreia se nizuesc din răsputeri să piară ei înşişi alături de lumea întreagă.

INARMAREA SPIRITUALĂ

Singurii cari au prevăzut evenimentele au fost conducătorii statelor totalitare. Ei singuri au prevăzut prăpădul în contra voinţei acelora cari, fără să-şi dea seama, erau cuprinşi de frenezia sinuciderii. Inarmarea spirituală şi fizică a Germaniei, a Italiei, a japoniei au salvat civilizaţia şi cultura globului. Guvernele acestor ţări au fost singurele prevăzătoare, pentrucă au fost singurele cari au avut tăria de a rupe practicile vechi, cu ideologia veche şi de a se pune în serviciul nouei ideologii care transfigurează popoarele.

Orice ar spune anglo-americanii, problema nu se mai pune astăzi: Ori democraţie, ori totalitarism; ori anglo-americanii, ori axa. Pentru orice om care ştie să citească în evenimente, problema

Pentru orice om care ştie să citească în evenimente, problema se pune net: *Ori bolveşism, ori rasism: ori ridicarea maselor de pretutindeni, ori reducerea lor în stare de roboţi; ori materialism iudaic, ori ridicarea omenirii la un nou standard de viaţă, la o nouă spiritualitate.*

NUMAI INAINTE PUTEM MERGE

Din cele expuse până aci rezultă că ţelurile de război ale anglo-americanilor sunt himere, că numai bolşevismul e în linie de bătae, alături şi la remorca iudei.

Dar, dacă aşa este, să revenim la evoluţia omenirii din ultimele timpuri. Acum la ordinea zilei e ridicarea maselor populare de pretutindeni la viaţă, o nouă involaţie a spiritului în materie, o nouă etapă a ridicării omenirii spre justiţia imanentă. Evenimentele nu ne pot duce înapoi. Numai înainte putem merge.

Nu se poate distruge cultura şi civilizaţiia Europei, nu se pot împiedica rasele de pe glob de a-şi cere şi dobândi drepturile la viaţă, nu se mai pot tolera aşezările arbitrare ale trecutului, nu se poate reduce omul viitorului în stare de animalitate, nu se poate încetăţeni bolşevismul slav pe suprafaţa globului.

Să ne gândim numai la spaţiul geografiic pe care-l ocupăm noi. O victorie anglo-americano-bolşevică însemnează raderea de

pe suprafaţa pământului a întregii noastre păturii intelectuale, deportarea maselor şi aducerea pe teritoriile noastre a mongolilor dela nord.

O asemenea victorie ar însemna invazia nordului asiatic până la oceanul atlantic şi bolşevizarea în primul rând a popoarelor slave de la sud şi punerea lor imediată la remorca slavilor nordică.

Peste toată populaţia de import din Europa centrală şi sudestică s'ar instala iuda şi bolşevismul ca singuri stăpâni.

Soarta poporului german nu ar fi bună. Nimicirea lui, de fapt stă deopotrivă în programul anglo-americanilor, caşi în acela al slavilor dela nord.

Oare evoluţia de până acum a omenirii poate îngădui un asemenea prăpăd? Se poate imagina înlocuirea românilor, a germanilor şi a celorlalte elemente eterogene cari stau în calea expansiunei sovietice, cu pleava umană adusă de pe pustele asiatice? Se poate imagina nimicirea popoarelor Europei, purtătoare milenare ale culturii universale, cu această pleavă umană?

POSIBILITĂŢI ŞI IMPOSIBILITĂŢI MORALE

Există posibilităţi şi imposibilităţi morale. Cum oare, un popor ca cel german nu are dreptul să trăiască? Extraordinarele lui puteri de înfăptuire trebuesc înlocuite cu întunericul dela nord, cu plutocraţia iudaică, cu mercantilismul englez şi american? Unde ar ajunge omenirea cu asemenea rezultate! Ce prăpăd pentru generaţiile viitoare, câte energii umane ar fi aruncate în abizuri!

Avem sau nu o nouă spiritualitate care se involuiază în materie?

Frământările de pretutindeni o atestă cu putere. Insuş acest război gigantic e o dovadă indelebilă. Dacă avem o asemenea spiritualitate, popoarele nu pot lua loc în noua ierarhizare a lumii, decât în raport cu puterile lor de creaţiune în ordine spirituală, cu eroismul dovedit în croirea lumii noui care se naşte. A se proceda în sens contrar e o imposibilitate morală.

PLUTOCRAŢIILE IŞI PREGĂTESC SINGURE MORMÂNTUL

Plutocraţiile occidentale s'au dovedit incapabile de prevedere şi complet lipsite de aplicaţiuni eroice.

Cu toate că bolşevismul desfiinţa religia şi creştea pe om pentru o viaţă pur materială, dezumanizându-l şi reducându-l la stare de animalitate, statele democratice din apus au stat mai bine

de două decenii impasibile, dând timpul necesar sovietelor pentru a forma şi organiza generaţiile fără Dumnezeu.

Niciun guvern conştient nu ar fi putut sta impasibil faţă de acest pericol mortal în preparaţie. Asemenea guvern s'ar fi gândit din primul moment la mijloacele de profilaxie menite de a înăbuşi molima în faşe.

Plutocraţiile şi-au pregătit deci singure mormântul. Nu numai că nu au luat măsuri de îngrădire, dar au cochetat tot timpul cu monstrul apocaliptic. Orbirea din trecut îl stăpâneşte astăzi cu mai multă putere.

Alianţa cu bolşevicii constitue ultima demenţă a celor ce timp de douăzeci de ani au făcut tot ce le sta în putinţă pentru a face jocul bolşevismului slav şi al iudaismului internaţional.

Dacă bolşevismul a reuşit să transforme până acum două sute de milioane de oameni în roboţi şi să organizeze o armată în stare să ţie piept celei mai puternice armate ce a existat vre-o dată, ce ar fi să se întâmple, dacă în acest război ar eşi triumfător! Cine ar putea să se mai pue deacurmezişul drumului lui destructiv!

ALIAŢII SATANEI

Spre fericirea Europei şi a întregii omeniri, au eşit din adâncuri nepătrunse, din Marele Tot, din spiritualitatea veşnică care ne animează, precis la timpul potrivit, renaşterea italiană, germană şi japoneză, renaşterea noastră proprie a românilor şi curentele de regenerare de pretutindeni cari au organizat armatele cari să stea în faţa puhoiului, să-i strivească cerbicia şi să-l distrugă. Conducătorii şi comandanţii armatelor acestor popoare au spiritualitatea timpului cu ei, polarizează în fiinţa lor această spiritualitate şi nu sunt decât instrumentele ei de înfăptuire, de întrupare în materie.

Cine se aliază cu satana piere împreună cu ea. Bolşevismul diabolic, plutocraţiile anglo-americane şi toţi aceia cari s'au făcut coade de topor în mâna lor, în mâna iudaismului satanic, sunt condamnaţi, fără putinţa de remediu, de geniul etern care guvernează destinele omenirii.

MERGEM SPRE O NOUĂ IERARHIE

Istoria nu se întoarce pe urmele ei. Geniile conducătoare ale marilor popoare renăscute, armatele lor eroice nu pot fi strivite de puhoiul dela nord şi de anglo-saxonii iudaizaţi.

Bolşevismul nu poate pune stăpânire pe popoare. Plutocraţiile

anglo-americane nu pot eşi învingătoare. Lumea veche de dinainte de război nu se mai poate restabili.

Din actuala încăierare, cea mai mare din istoria omenirii, nu poate eşi decât progresul, o nouă orânduire internă şi internaţională, o nouă concepţie de viaţă, un om nou şi popoare selecte.

Marele popor german şi noi toţi nu vom putea fi striviţi de pleava umană dela nord, nici de plutocraţia anglo-americană şi iudaică.

Ierarhia internă a popoarelor şi ierarhia între neamuri şi rase vor fi stabilite după rolul lor în actualul război, după gradul lor de regenerare, după puterea lor constructivă în ordine spirituală, după aportul pe care-l pot aduce în lupta eroică pentru involuarea noului spirit universal în materie, pentru renaşterea, pentru primenirea spirituală a întregului glob. Noua ierarhie, noua tablă de valori e gata de înfăptuire şi nimic în lume nu-i va putea sta în cale.

NE IMPĂRTĂŞIM DIN ETERNITATEA SPIRITULUI CREATOR

Noi românii avem mândria de a ne număra printre primii eroi dintre eroi. Cât timp vom fi în această situaţie nu avem de ce ne teme de viitorul nostru.

Stăm solid în ordinea imanentă a evenimentelor. Spiritualitatea eternă, al cărei şampion ne-am făcut, nu ne poate duce decât la triumf.

E o încleştare pe viaţă şi pe moarte între spiritul răului şi între spiritul constructiv, dominant, creator şi guvernator al lumii. Intrucât acest spirit ne animează, întrucât îi aparţinem trup şi suflet, noi nu putem decât să ne împărtăşim din eternitatea lui.

SUNTEM IN RÂNDURILE DEMIURGILOR

Lupta eroică pentru strivirea satanismului a atins proporţii epopeilor. E cel mai mare moment pe care l-a trăit vreo dată omenirea. Măreţia luptei ne onorează şi ne înalţă. Alături de marii noştri aliaţi am devenit *Demiurgi*.

Măreţia fără pereche a luptei ne cere să devenim toţi un singur trup şi o singură anima. Spiritualitatea animatoare trebue să ne stăpânească pe toţi deopotrivă. Noi ştim că numai zeii câştigă bătăliile. Zeii eterni lucrează prin geniul, inima, spiritul, braţele şi armele noastre. Nu putem decât să ne împărtăşim din gloria şi din eternitatea lor.

Să fim toţi conştienţi de menirea noastră, de menirea marelui popor german şi a aliaţilor noştri, în desfăşurarea evenimentelor, de solidaritatea desăvârşită care trebue să ne stăpânească pe toţi, de măreţia sacrificiilor şi a eroismului nostru.

Victoria nu poate fi decât cu noi. Şi va fi cu atât mai desăvârşită, cu cât satana ne va ataca cu mai multă înverşunare.

ION COLFESCU-DELATURDA

Din mesagiul dat cu ocaziunea fundării *„Alianţei Universale Izraelite"* :

„Alianţa noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană nici americană, nici australiană, ea este *universală*..

Naţionalitatea noastră este religia părinţilor noştri şi nu recunoaştem alta.

„Trăim în ţări streine şi nu ne putem îngriji de interesele trecătoare ale acestor ţări, de vreme ce interesele noastre morale şi materiale sunt în pericol. *Religia noastră trebue să cuprindă într'o zi întreg pământul.*

„Creştinismul *duşmanul nostru de veacuri*, zdrobit în luptă, este gata să îngenunche.

„Cu fiecare zi ce trece, plasa pe care o aruncăm asupra omenirii, se întinde tot mai mult, şi măreţele profetii ale cărţilor noastre sfinte se împlinesc.

„Nu este departe ziua când toate bogăţiile pământului ne vor aparţine.

O nouă împărăţie mesianică, un nou Ierusalim trebue să se ridice în locul celor trei cetăţi : *a Impăraţilor, a Popilor şi a Patriarchilor"*.

Cu jidovii nu se pot face excepţii ;

„Problema jidovească, ori nu se înfruntă de loc, ori se rezolvă *sută la sută*, când se ia atitudine faţă de ea. Altfel, e mai bine să nu se turbure apele" [1]).

[1]) Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înţelepţilor Sionului.**

Români înfiiaţi de oraşul Dunării Albastre...*)

de GEORGE SBÂRCEA

Meşteşugarii transilvăneni au fost multă vreme vestiţi la Viena, prin iscusinţa lor. Unul din ei, de fel din ţara Târnavelor, avea pe la mijlocul veacului trecut o prăvălioară, undeva în jurul catedralei Sfântul Ştefan, pe Graben. In atelieru-i de tâmplărie se lucrau cele mai măestrite imitaţii ale stilului „empire" şi, într'o bună zi, împărăteasa Elisabeta s'a oprit în dugheana prea întunecată pentru luminaţi-i ochi, de culoarea micşunelelor, ca să admire patina meşteşugarului român, tăietura nobilă a mescioarelor şi scrinurilor copiate după artiştii empire-ului. Ion de Sarca, cum singur îşi spunea după acea întâlnire de câteva minute cu împărăteasa, s'a stins în primii ani ai secolului, într'o căsuţă cu cerdacul năpădit de viţă sălbatecă, afară, pe colinele dulci ale Grienzingului. Cum n'avusese parte de copii, toată agoniseala au moştenit-o surorile nevestei sale, o austriacă veselă şi plinuţă de pe la Innsbruck.

Câţi români nu şi-au fructificat priceperea şi sârgul prin cartierele Vienei, în oraşul strălucirii habsburgice, învăţând limba grea a lui Grillparzer !.. Se pricopseau românii noştri în Markt platz, pe Kaertnerstrasse, în Hitzing, transformând în coroane de aur, o hărniicie devenită în scurtă vreme legendară. Şi dumineca, cumetrii lui Avram Iancu porneau gătiţi de sărbătoare, în jiletcile cafenii ale lui Alexander Giragrdi, către Schottenfeld, cartierul nou al proastei burghezii imperiale, ca să admire palatele cu fatada construită în oribilul stil secesionist, visând modest la o bună stare, pe care destinul, de cele mai multe ori, nu le-a refuzat-o...

Iată, bunăoară, povestea negustorului Popp, poreclit de vienezi: „Seniorul de pe Kaertnerstrasse"!...

Acolo unde Opera de Stat lărgeşte Ringul umbrit de platani seculari, începe Kaertnerstrasse, una din cele mai vestite artere bancare şi comerciale ale Europei premergătoare războiului actual. A fi negustor pe Kaertnerstrasse echivala înainte de 1914 cu zeci de mii de ducaţi venit anual, cu un credit nelimitat pe piaţa mondială şi, eventual, cu titlul de „consilier secret şi intim", pe care Franz Ioseph îl conferea generos vienezilor care împlineau un sfert de veac în slujba binelui obştesc.

*) Conferinţă rostită la Universitatea Radio în seara de 20 Martie 1943.

Kaertnerstrasse a creiat cu timpul tradiţia unei aristocraţii negustoreşti. Din 1850 până în 1896 o singură prăvălie nouă a putut fi deschisă de unul din „parveniţii" care încercau să pătrundă în acest Olimp al comerţului imperial, sever păzit de cei interesaţi.

Aici a reuşit să-şi deschidă, la sfârşitul veacului trecut, un român, un magazin de antichităţi şi obiecte de artă. „Der Popp" a devent curând o noţiune în protipendada vieneză. Cristalurile de Veneţia, florile artificiale migălite în atelierele belgiene, candelabre din argint masiv, porţelanurile Alt-Wien, toate acestea ademeneau trecătorii să-şi încetinească paşii în dreptul elegantelor vitrine de lângă Statsoper şi să-şi lase o parte din punga plină la tejgheaua românului, al cărui gust s'a dovedit croit pe măsura bonomilor nepoţi ai lui Strauss şi Lanner.

Multă vreme nimeni n'a ştiut de unde venise acest Popp, cu frunte înaltă de gânditor, cu mâini fine şi subţiri de ceasornicar elveţian, cu înfăţişare de boer apuseam, care cucerea admiraţia vienezelor, ieşite la „aer", pe Kaertnerstrasse. Apoi, într'o bună zi, Ecaterina Schratt, confidenta împăratului, s'a oprit câteva ore la magazinul de lângă Operă...

In aceeaşi seară, un gazetar cu mintea iscoditoare, a publicat un reportaj despre „Der Popu". Misterul a fost astfel deslegat. Seniorul de pe Kaertnerstrasse, era fiul unui modest dascăl ardelean, care studiase la München istoria artelor, se căsătorise cu singura fiică a unui baron austriac şi câştigase în câţiva ani o avere de Nabab, în magazinul de lângă cafeneaua Fenstergucker.

Bătrânii îşi mai amintesc de silueta dreaptă a negustorului român, plimbându-se pe Graben, cu bastonu-l subţire din lemn de trandafir şi măner de fildeş, cu monoclu sclipitor sub sprânceana peste care anii trecuseră fără să-i decoloreze negrul de tăciune.

Actualul proprietar al magazinului şi-a adăugat la nume şi pe cel de „Popp", ca pe o emblemă de noblete: noblete negustorească, creiată de priceperea şi hărnicia românească....

Dar succesul românilor în oraşul Dunării albastre nu se epuizează cu fostul comerciant de vechituri şi obiecte de artă de pe Kaertnerstrasse.

Românii care poposesc astăzi în odăile hotelului Imperial de pe Operring se simt ca la ei acasă. Nu atât încăperile, cu bolta atât de înaltă, încât ameţeşti privind-o, cu covoare moi, în care

paşii se scufundă, ca într'un ocean de muşchiu, ci limba dulce arădelenească a lui NeculaiDâmboi, îl face să uite de graţia barocă şi tristeţea străvezie a Vienei.

— Sunt de treisprezece ani „slujbaş" al Imperialului, — lămureşte pe orişicine Neculai Dâmboi văzând în fiecare român care trage la hotelul „lui" o rubedenie de sânge, un soiu de „unchiu din provincie", care are geamantanele pline cu salam de Sibiu, cu şunci grase, cozonaci, ouă fierte şi câteva picături din vinul limpede de Arad.

Neculai Dâmboi e „londiner" la Imperial, adică un fel de mareşal fără uniformă al culoarelor etajului întâi, unde culege în fiecare dimineaţă, înainte de ivirea zorilor„ pantofii împerechiaţi cuminte în faţa uşilor. *Sub peria şi petecul de catifea* al românului, pantofii se fac lucioşi, la fel cu oglinda.... Şi dimineaţa, când soarele vienez însenineză profilul negru al prinţului Schwaremberg, încremenit pe soclu-i de lângă Imperial, Neculai al nostru străbate în vârful picioarelor coridorul şi orânduieşte, într'o aliniere soldăţească, pantofii. Inainte de a-i părăsi definitiv, îi mai priveşte odată, cu un surâs roţofei, de leliţă.

Intr'una din aceste inspecţii matinale, Neculai Dâmboi s'a pomenit faţă 'n faţă cu Atotputernicul şi măritul Adolf Hitler, Führerul şi Cancelarul tuturor germanilor. Românul nostru nu e slab de înger, dar şi-a simţit genunchii moi şi mâinile paralizate. Până să-şi ducă palma dreaptă la şapsă, Führerul a trecut pe lângă el, aruncându-i o privire binevoitoare.

— Atunci am văzut, — povestea Neculai Dâmboi, — că e şi dumnealui om, ca noi toţi. Are ochi verzi, o mustaţă „ştram" şi păpucii vălcsuiţi, „ca oglinda"...

Şi Neculai Dâmboi care adoarme în fiecare noapte, într'o mansardă a Imperialului dela Viena, cu dorul nesfârşit al luncilor mureşene subt inimă, e gata să recunoască şi altor lustragi vienezi priceperea în arta văcsuitului.

Dar pe Mihai Durmă, îl cunoaşteţi, iubiţi ascultători?...

— Cofetăria nu mai e afacere, ca 'nainte — lămureşte Mihai Durmă, care în cei unsprezece ani, de când e cetăţean al Vienei, a cam uitat româneşte, fără să-şi fi însuşit cine ştie ce din limba germană. Adică, drept să fiu, tot ştie olteanul ăsta, cu prviri de catran ,câteva cuvinte nemţeşti. Bunăoară: „danke schön", „bitte", „Grüssgott" sau „Zwanzig Pfenning", cât costă porţia de îngheţată la cofetăria-i ambulantă, le rosteşte cu un autentic accent vienez.

Cunoaşte întreg cartierul. Şi cine a umblat la Viena ştie că Hietzingul nu este dintre sectoarele cele mai mici ale fostei metropole habsburgice. Mi-i arată pe rând, cum trec prin faţa căruciorului său, clienţii vechi, cetăţeni onorabili, cu punga totdeauna plină şi surâsul neşters din colţul buzelor...

Mihai Durmă se mândreşte cu amiciţia unui fost maior, „maior în toată legea", cum mă asigură ingeniosul cofetar, din regimentul de gardă călare al Impărăţesei...

In fiecare zi, la ora prânzului, maiorul trece spilcuit şi pomădat pe lângă Parkhotelul lui Hübner, se opreşte la doi paşi de căruciorul cu îngheţată şi, mângăindu-şi mustata, rosteşte scurt, milităreşte :

— Na, mein Freund, was gibt neues?...

La care Mihai Durmă ridică fâstâcit din umeri, ia poziţia de drepţi, surâde respectuos ş răspunde invariabil :

— Nix neues, Herr Maior, să trăiţi !...

Si între timp se gândeşte, ce-ar fi dacă l-ar vedea numai odată, o singură dată, stând astfel de vorbă cu „un maior în toată legea", don' plotonier Vică Vişan dela Ploieşti, care acum douăzeci de ani i-a făcut mizerii de neuitat.

Dar adevărata mândrie a lui Mihai Durmă o constitue vecinătatea lui cu „luminatul împărat". Cofetarul nostru stă într'o cămăruţă mobilată pe Gloriettegasse ,numărul 11. Alături, la numărul 9, Franz Ioseph îşi petrecea dimineţile în tovărăşia Ecaterinei Schratt, împărăteasa „fără coroană", cum o botezaseră vienezii bârfitori.

— Să le spuneţi, domnule redactor, la prietenii şi la neamurile din Caracal, că sunt vecin cu luminatul mpărat, să ştie şi ei ce-o ajuns Mihai al lor....

Iacă, Mihai Durmă, îţi fac pe plac. Te laud să ştii, nu numai cei dela Caracăl, ci toată suflarea românească, ce-a ajuns un oltean harnic, în oraşul Dunării albastre: vecin cu însuşi împăratul!

UN MARE DISCURS

„Criza din răsărit şi războiul total"

Joi 18 Februarie 1943, sub acest titlu, D. Dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului, a ţinut la Berlin un mare discurs care, dată fiind impontanţa lui epocală, trebue să ne atragă în mod special atenţiunea. Discursul e cu atât mai important, cu cât atmosfera entuziastă în care s'a ţinut a demonstrat şi celor mai puţin încrezători credinţa de granit a poporului german în victorie şi extraordinarele lui puteri de înfăptuire.

In vasta sală a sporturilor din Berlin, în faţa unui public care întruchipa, prin varietatea şi valoarea lui, întregul popor german, D. Goebbels a scos în evidenţă imensul pericol pe care-l prezintă bolşevismul şi necesitatea de a fi distrus din rădăcină.

Pentru a pune în evidenţă pentru publicul nostru cititor importanţa discursului, vom reproduce pasagiile caracteristice, cari au aceaş valoare pentru noi, caşi pentru germani. Cu privire la pericolul iminent bolşevic, D-sa a întrebuinţat următoarea frază caracterstică :

„In spatele diviziilor sovietice ce înaintează, zărim plutoanele de execuţie evreeşti şi mai departe încă, teroarea, spectrul unei foamete ce va înghiţi milioane de oameni şi o anarhie completă. Munca constructivă realizată de omenirea occidentaiă în decurs de 2000 ani, este în pericol".

Cine ar putea să stea în faţa acestui pericol de moarte! Căci „dacă forţa militară cea mai puternică din lume s'ar dovedi neputincioasă să înlăture ameninţarea bolşevică, unde s'ar găsi oare forţele necesare pentru a o înlătura ? Intr'adevăr, statele europene neutre nu dispun nici de potenţialul, nici de mijloacele militare, pentru a nu mai pomeni armătura spirituală a popoarelor lor, spre a opune bolşevismului chiar şi cea mai mică rezistenţă. Dacă ar fi nevoe, ele ar fi copleşite în câteva zile de diviziile motorizate bolşevice conduse de roboţi".

Aceasta fiind situaţia „Omenirea nu are de ales între o Europă revenind la vechea ei fărămiţare şi aceea ce se va organiza din nou sub conducerea Axei, ci doar între o Europă aflată sub protecţia militară a Axei şi o Europă bolşevizată.

„De altfel eu sunt absolut convins — afirmă D. Goebbels — „că lorzii şi arhiepiscopii ce se văicăresc la Londra nu au nici măcaf intenţia de a se opune practic pericolului bolşevic, ce ar lua un caracter de actualitate pentru statele europene, dacă armatele sovietice ar continua să înainteze".

Dar evreimea a avut darul de a paraliza rezistenţele :

„Şi a pătruns atât de adânc în viaţa spirituală şi politică a statelor anglo-saxone, încât acestea nici nu vor măcar să se mai gândească la un asemenea pericol. Aşa cum evreimea se camuflează în Uniunea Sovietică ca bolşevism, ia, în statele anglo-saxone, masca plutocrată şi capitalistă. Depe acum evreimea occidentală, cu aparente de civilizaţie, întinde mâna, pe deasupra ţării noastre, evreilor din ghetourile răsăritene. Pericolul este de moarte pentru Europa".

Democraţiile din Europa occidentală nu au fost mai puţin atinse de virusul semit.

Evreimea internaţională favorizează paralizia democraţiilor din Europa occidentală :

„Paralizia democraţiilor din Europa Occidentală în faţa acestei ameninţări mortale, ne strânge inimile... Evreimea se arată din nou, şi aci, ca demonul decăderii şi ca promovatorul unui haos de distrugere culturală internaţională... Evreimea este un fenomen de infecţie contagios... Războiul roboţilor mecanizaţi împotriva Germaniei şi a Europei a atins punctul lui culminant.

„Fuehrerul le-a caracterizat bine, atunci când a spus că vor rămâne, nu învingători şi învinşi, ci numai supravieţuitori şi nimiciţi".

Bolşevicii nu cruţă nimic în calea lor. Sunt fără de cruţare chiar şi în ce priveşte bunurile propriului lor popor.

Timp de 25 ani au martirizat popoarele Rusiei, pentru a pregăti pieirea Europei :

„Masele de tancuri care au năvălit iarna aceasta împotriva frontului nostru răsăritean sunt rezultatul a 25 de ani de năpastă socială şi de mizerie a poporului bolşevic.

Faţă de un asemenea gigantic pericol nu putem sta cu mâna în sân :

„Petricolul în faţa căruia ne aflăm este uriaş. Uriaşe trebue să fie deci şi sforţările cu care îi facem faţă".

Totul depinde de rezistenţa Europei şi în primul rând de uriaşele sforţări şi mijloace de acţiune ale marelui popor german :

„Europa depinde de luta noastră din răsărit. Poporul german pune la dispoziţia acestei lupte sângele lui naţional cel mai preţios".

Recunoştinţa faţă de aceest mare popor, care se comportă astăzi ca salvatorul civilizaţiei universale, se impune tuturor chiar şi „acelora cari azi, în restul Europei, nu înţeleg această luptă", şi cari ne vor mulţumi mâine în genunchi că am dus-o cu curaj şi fără a ne lăsa abătuţi — afirmă cu tărie D. Goebbels.

Şi mai departe, în ce priveşte pe evrei, D-sa rezumă : **„Evreimea e un fenomen de infecţie contagios".**

Bolşevicii au mecanizat totul şi **„Războiul roboţilor mecanizaţi împotriva Germaniei şi a Europei a atins punctul culminant".**

Din acest război „nu pot eşi învingători sau învinşi, ci **numai supravieţuitori şi nimiciţi".**

Trebue să redevenim ofensivi în răsărit — afirmă din nou cu tărie D. Goebbels — şi pentru aceasta trebue să mobilizăm forţele necesare, ce se găsesc încă în mari masse în ţară. Ceasul se apropie şi el ne cere să nu întârziem".

Şi D. Dr. Goebbels precizează : **„Inamicul ne va cunoaşte din nou în vara viitoare, cu vechia noastră putere ofensivă".**

E un discurs epocal cu o adâncă semnificaţie. Din el rezultă hotărârea neclintită a poporului german de a duce lupta cu orice sacrificiu până la victoria finală şi desăvârşită, după vorba Fuhrerului amintită mai sus : **„Din acest război nu vor rămâne învingători şi învinşi, ci numai supravieţuitori şi nimiciţi".**

După acest discurs şi cunoscând uriaşele puteri de înfăptuire ale poporului german, nimenea nu se mai poate îndoi de victoria strălucită pe care o poartă în cutele sale glorioasele drapele ale axei în frunte cu marele şi invicibilul popor german.

FLAVIUS

Fără purificarea totală nu se poate rezelva problema jidovească :

Peste crestele evreimii, au trecut, în cursul vremii, valuri mai năpraznice decât înviforarea de azi. Şi totuş, jidovimea a rămas în picioare. Ce va fi mâine ?... demascarea evreimii trebue susţinută cu şi mai multă pasiune, disecţia infamiei judaice trebue făcută cât mai adânc şi în toate amănuntele, în aşa fel ca *imaginea oribilă a acestui monstru al umanităţii* să se fixeze definitiv în toate conştiinţele ariene".

---

[1]) Din „Porunca Vremii, 25 Dec. 1942 : **Războiul înţelepţilor Sionului.**

RAZBOIUL TOTAL

Proclamaţia Füherului dela 24 Februarie 1943

De câte ori vorbeşte Fuhrerul, un balsam binefăcător se răspândeşte în lume. El şi-a spus din nou cuvântul cu ocazia aniversării naţional-socialiste dela 24 Februarie 1943, aniversare care ar trebui să devie o sărbătoare universală, pentrucă e punctul de plecare al evenimentelor cari au decis de soarta noastră a tuturor. Vom spicui aici câteva din afirmaţiile sale epocale, în raport cu necesitatea de a pune în valoare puterile incomensurabile cari se ascund în sânul popoarelor.

Un mare italian a spus odinioară : **Să se nască „OMUL", şi forţa şi influenţa Italiei vor deveni formidabile,** Omul s'a născut, şi Italia şi-a schimbat complet structura şi şi-a însutit puterile.

S'a născut OMUL şi în Germania şi acest popor a devenit invincibil.

Omul schimbă soarta tuturor popoarelor. Orice conducere emană ceeace are în sine. O conducere mercantilistă, laşe, de parveniţi, de paraziţi, emană laşitatea şi descompunerea. O conducere de **animatori** radiază în juru-i puteri creatoare. Deaceea e necesar oricând şi oriunde de a chema la conducere elementele optime ale naţiunilor.

Pilda poporului german este înălţătoare. Fuhrerul ne spune :

„Intr'adevăr, care ar fi fost destinul poporului nostru şi acela al întregei Europe, dacă în ziua de 24 Februarie 1920 nu ar fi fost proclamate în această sală principiile revoluţiei naţional-socialiste, care au însufleţit poporul german şi care i-au dat acea forţă ce este astăzi în măsură nu numai să facă faţă şi să oprească primejdia mondială iudaică, dar şi să-i dea până la sfârşit şi o lovitură de moarte ?"

Fuhrerul a schimbat soarta poporului german şi prin el soarta lumii. El a fost OMUL care a scos la suprafaţă energiile vitale ale poporului german, fanatismul şi credinţa care-l duce la victorie :

„Şi credinţa aţi primit-o dela mine şi fiţi siguri că şi această credinţă este astăzi mai puternică în mine decât niciodată. Vom înfrânge şi distruge puterea coaliţiei mondiale evreeşti şi omenirea ce luptă pentru libertatea, viaţa şi pâinea

sa cea de toate zilele va obţine prin această luptă victoria definitivă".

Omul pretutindeni are o misiune divină şi pe Adolf Hitler *Providenţa* l-a scos la suprafaţă :

„Am dreptul să cred că Providenţa m'a ales să îndeplinesc această misiune, deoarece, fără îndurarea ei, nu aş fi putut, fiind un om necunoscut, să păşesc pe calea ce ducea din această sală, prin toate obstacolele şi toate dificultăţile şi atentatele, până la luarea puterii şi, în sfârşit, până la această luptă încununată de succes, aşa cum istoria lumii nu a mai văzut niciodată până astăzi, — negreşit, plină de griji, care poate că ar fi distrus multe caractere mai slabe.

„Oportuniştii vieţii noastre burgheze au înţeles această virtute a caracterului tot aşa de puţin ca şi massele fostelor noastre partide aţâţate de evreime. Pentruce ar trebui să fie oare astăzi altfel ?"

El, ANIMATORUL, a pompat în jurul său alţi animatori, a galvanizat, a transfigurat întregul popor german. A făcut din fiecare german o forţă creatoare care nu se mai lăsa răpus de adversităţi. Şi altfel, el UN NECUNOSCUT, a făcut DIN NIMIC, un partid care l-a dus la înfăptuiri unice în istoria popoarelor :

„Dupăcum în vremea luptei pentru putere, fiecare atentat al adversarilor noştri şi fiecare succes aparent al lor m'au făcut şi mai dârz în hotărârea mea de a nu ceda nici măcar cu un pas de pe calea ce trebuia, mai curând sau mai târziu, să mă ducă la ţel, tot astfel şi astăzi sunt însufleţit de aceeaş voinţă de a rezolva misiunea care mi-a fost impusă de destin până la ultima sa consecinţă".

Iată ce însemnează OMUL şi ce însemnează a scoate OMUL din adâncuri şi a-l pune la conducere. Puteri nebănuite, bogăţii imense, spirituale şi materiale es la suprafaţă şi se pun în valoare.

Partidul naţional-socialist german n'a putut produce decât asemenea roade şi n'a putut fi condus decât de asemenea oameni, atunci când a dat putinţa Fuhrerului să spue cu invincibilă tărie:

„Nu este decât o singură confidenţă : massa uriaşe a poporului german se ridică astăzi în spatele noului Reich. Ea este hotărâtă să aprobe fără nici o condiţie noua idee a Rei-

chului și complexul de idei național-socialiste ce o însufleţeşte.

„Partidul trebue să realizeze în cursul acestor luni și poate în cursul anilor viitori a doua sa mare misiune istorică: această misiune consistă în a însufleți neîncetat națiunea germană, a-i explica imensitatea primejdiilor, a-i întări credința sacră în lichidarea acestor primejdii, a da putere celor slabi și a nimici fără cruțare pe saboteuri. Partidul trebue să săvârșească o acțiune de lămurire acolo unde se caută cu bună voe această lămurire, teroarea trebue însă sfărâmată printr'o teroare de zece ori mai mare, trădătorii trebue să fie exterminați, oricine ar fi și oricare ar fi camuflajul sub care se ascund pentru a realiza intențiile lor anti-naționale".

Deaceea nu poate nimeni să pue la îndoială afirmația Fuhrerului, atunci când prezice soarta actualilor noștri inamici, prin comparația edificatoare cu cele petrecute la 1923:

„Când inamicii noștri în 1923 crezuseră a fi sdrobit definitiv partidul național-socialist, iar pe mine eliminat pentru totdeauna printr'un proces în fața poporului german, ei au răspândit tocmai prin acest fapt, ca o explozie, concepția național-socialistă în întregul popor german și au desvăluit existența evreimii printr'o lovitură în fața atâtor milioane de oameni, așa cum, în condițiuni normale, noi nu am fi putut-o face niciodată".

Deaceea trebue să subliniem cu atențiune încordată și constatările Fuhrerului cu privire la egalitatea dintre plutocrație și bolșevism; la iluziile ce-și făuresc dușmanii și la crudele decepții ce-i așteaptă:

„Prin acest război se va dovedi în mod neîndoelnic completa egalitate existând între plutocrație și bolșevism, ca și aceleași eterne țeluri ale tuturor evreilor, consistând în a voi să jefuiască popoarele și să le facă sclave ale castei lor internaționale criminale.

„Aceeași alianță, care pe vremuri ni s'a opus în Germania ca dușman se arată acum din nou între băncile evreești din New-York, clasa conducătoare iudeo-plutocratică din Londra și evreii Kremlinului din Moscova.

„Așa după cum poporul german a luptat cu succes, în baza acestei constatări, împotriva inamicului evreu din interior și așa după cum el este pe cale de a-l nimici în mod definitiv

tot astfel și celelalte popoare se vor gândi din ce în ce mai mult asupra propriei lor meniri și vor face, în sfârșit, un front comun împotriva acelei rase, care își propune să le nimicească pe toate.

„După cum pe vremuri înlăuntrul Reichului, în timpul luptei noastre pentru putere, evreii jubilau pentru fiecare pretinsă lovitură ce o sufeream și confundau nădejdea lor înfrigurată cu realitatea crudă, tot astfel și astăzi, la fel ca și în iarna trecută, ei cred că sunt pe punctul de a atinge țelul ce și l-au propus de mii de ani. Dar, ca și anul trecut, și de astădată vor suferi o decepție înspăimântătoare".

Războiul total bate la uşe. Fuhrerul ne mai spune: „Poporul german va face apel și va alinea tocmai acum toate forțele sale într'o proporție în care istoria omenirii nu a mai văzut-o niciodată până acum în vr'un război". Dar el nu uită nici pe aliații săi, atunci când afirmă:

„Vom realiza într'o comunitate indestructibilă și credincioasă, împreună cu aliații noștri, o mobilizare a valorilor spirituale și materiale ale Europei, așa cum continentul nostru nu a mai văzut ceva similar în cursul istoriei sale milenare".

Onoarea și viitorul nostru ne angajază și pe noi în aceeaș măsură, caşi pe Reichul German. Va trebui să fim și noi, cu toate puterile noastre, pe linia de foc.

GERMANICUS

Mobilizare totală

Trebue să ne supunem unei MOBILIZARI TOTALE Dar ce însemnează *mabilizare totală?*

Am avut ocaziunea de a ne ocupa de chestiune. Am văzut că războiul e de fiecare clipă. E războiul pe care-l ducem în contra adversităților vieții. Fuhrerul ne vorbește de teroarea bolșevică care mână la luptă massele inconștiente bolșevice și de idealurile animatoare ale poporului german.

Poți pune în valoare prin teroare energia unui om, și o poți pune prin evocarea energiilor lui latente.

Teroarea poate fi directă, dar poate fi și indirectă. Un om căruia i se ia posibilitatea de existență devine sclav și lucrează sub teroarea zilei de mâine. El va produce valori, valori de

natură inferioară, în raport cu starea lui sufletească şi cu forţa externă de constrângere. Odată cu încetarea acestor forţe externe, el cade în anarhie.

Mulţi oameni sunt eroi ai faptei prin astfel de constrângeri. In această privinţă foamea şi frigul sunt mari meşteri. Dar există şi oameni asupra cărora nu se exercită constrângeri exterioare şi cari, cu toate acestea, duc o muncă asiduă şi disciplinată pentru crearea de valori sociale.

In aceste rânduri se aliniază toţi binefăcătorii omenirii. dela umilul gospodar al satului şi până la cei mai mari reprezentanţi ai curentelor regeneratoare.

Idealul este acela care transfigurează. Credinţa conduce lumea. Nu inteligenţa şi ştiinţa, ci animatorul e acela care crează viitorul. El singur scoate din adâncuri şi pune în valoare bogăţiile incomensurabile ale naţiunilor. In această privinţă am insistat pe larg cu alte ocazii.

Spuneam altă dată că nici zece la sută din energiile noastre naţionale nu sunt puse în valoare.

Astăzi proporţiile s'au schimbat. Suflul de regenerare ne-au galvanizat. Energiile naţionale es din adâncuri şi se aliniază în linie de bătae. Elementele optime ale naţiunii tind a eşi la suprafaţă.

Infăptuirile de pe câmpul de război ne stau înainte ca exemple strălucite. In întreaga viaţă internă a statului şi a naţiunii se simte curentul regenerator.

Dar suntem noi mobilizaţi cu adevărat ?

Mobilizarea nu e de natură exterioară, ci porneşte din adâncul intim al individului, al naţiunii. Nu trebue să aşteptăm ordinul de mobilizare totală, pentru a fi total mobilizaţi. Simţul intim ne dictează ceeace trebue să facem.

In timp de grele încercări nu ne mai putem gândi la noi ca instrumente de progres general, ci numai la noi ca instrumente de distrugere a duşmanului. Toţi trebue să fim gata ca un singur om ca să ne jertfim persoana, averea, tot ce avem, pentru salvarea Patriei, pentru viitorul Neamului.

Cel ce crede că-şi aparţine în aceste momente tragice e trădător de neam şi ţară.

Dar alta e teroarea pe care o exercită bilşevicii. Prin teroare poţi să faci erou din orice laş. Cu revorverul sau cu mitraliera la spate, cu moartea care pândeşte din urmă, poţi să

trimiţi la moarte masse informe. Bolşevismul inuman şi barbar poate comite asemena crime.

Acesta nu este stilul german şi nici al nostru. Noi nu suntem popor de laşi. Noi nu suntem duşi la război cu biciul silniciei. Noi ştim pentru ce luptăm. Noi ne mobilizăm singuri. Noi toţi aşteptăm cu înfrigurare ordinul de mobilizare. Considerăm aceasta ca o datorie de onoare. Românul care, din diferite motive, nu poate fi mobilizat se consideră umilit, degradat. Românul de sânge nu poate fi trădător. Existenţa noastră milenară, trecutul glorios şi eroismul armatelor noastre ne stau în faţă.

Acum însă avem pilda Marelui Reich. Stăm în faţa unei mobilizări totale. Nu ne gândim la ceeace va face guvernul. Nu ne amestecăm în atribuţiile altora. Ne gândim numai la sufletul nostru.

Noi toţi trebue să ne mobilizăm total, să fim **gata oricând la datorie.**

Noi toţi, dela copilandru şi până la moşneagul cu un picior în groapă, trebue să fim gata de acţiune, gata de viaţă, gata de moarte.

Fiecare bărbat, fiecare femee, tineri sau bătrâni, toţi putem jertfi câte ceva pe altarul Patriei. Nicio energie nu trebue să fie risipită. Nicio forţă, de orice natură, nu poate rămânea neîntrebuinţată.

Acesta e **războiul total.** El trebue să fie întâi prezent în conştiinţa, în sufletul nostru.

Dar dacă orice român de sânge e cu conştiinţa curată, nu toţi suntem pe deplin lămuriţi cu privire la scopurile şi urmările acestui război. Dacă toţi credem că suntem mobilizaţi în conştiinţa noastră, nu toţi ne dăm seamă că timpul şi viaţa noastră nu sunt închinate în întregime **mobilizării totale.**

Putem fi trădători şi fără să ştim. In acest sens, înainte de Adolf Hitler, majoritatea poporului german îşi trăda interesele şi lucra în tabăra duşmanilor, atunci când adera la democraţia lăbărţată, când se lăsa dusă de apele bolşevismului şi când jidovimea reusea să facă din fiii poporului german coade de topor. Asemenea deficienţe ne-au dus şi pe noi la dezastrele dela 1940.

Dacă poporul german şi cel italian sunt ceeace sunt astăzi, aceasta se datoreşte faptului că a apărut OMUL în toate straturile vieţii lor.

Indiferent dacă este nevoe sau nu, dacă forţele noastre sunt sau nu necesare pe câmpul de război în contra bolşevismului, noi trebue să facem figura cea mai onorabilă, apărând pe arenă cu toate forţele noastre, fizice şi spirituale, căci trecem printr'o epocă crucială care decide de viitorul nostru pentru lungi secole.

E necesar ca, înainte de orice mobilizare totală oficială, să căutăm a deveni fiecare din noi OAMENI, adică muncitori, creatori, ANIMATORI, gata de sacrificiu, NU DE BENEFICIU, gata de luptă până la moarte pentru Patria şi Neamul nostru, pentru idealurile europene şi mondiale cari poartă războiul la care suntem angajaţi.

OMUL trebue să apară deci în noi înşine, în toate cercurile vieţii din capitala ţării, din centrele urbane provinciale; OMUL trebue să pătrundă în toate aşezările rurale, până în văgăunile munţilor cele mai retrase, până în cătunele cele mai insignifiante, pretutindeni pe toată suprafaţa ţării.

Această operă de lămurire e cu atât mai necesară, cu cât duşmanul nu doarme, cu cât armele sale invizibile caută să sădească defetismul printre noi şi cu cât evreimea, care ne stă încă în ţară ca un cancer în sân, stă la dispoziţia lor cu acţiunile şi gândurile ei subversive.

Omul, în concepţia noastră, însemnează EROUL. E necesar să devenim fiecare eroi în cercurile noastre de activitate. Nicio fărâmitură din energiile noastre nu trebue risipită, nicio forţă nu poate rămânea neîntrebuinţată.

Eroul de pe câmpul de război trebue completat cu eroul de fiecare zi, de fiecare moment al vieţii, de eroul luptei zilnice, de eroul care-şi sacrifică viaţa pe altarul muncii creatoare, care constitue de fapt întregul patrimoniu al neamului.

Eroul acesta interior pregăteşte şi garantează pe eroul de pe câmpul de război. Totul şi pretutindeni e în funcţie de OM.

Numai scoţând la suprafaţa OMUL, putem să apărem cu toate forţele noastre în lagărul creatorilor lumei noui, numai prin EL putem realiza o MOBILIZARE TOTALĂ A ROMÂNILOR DE SÂNGE DE PRETUTINDENI, independent de dispoziţiile, de ordinele autorităţilor constituite.

Pentru laşi, pentru bolşevici, avem mitraliera şi tunul.
Pentru Neam şi pentru Ţară avem OMUL, avem EROUL.

ION COLFESCU-DELATURDA

Pe marea linie de desvoltare a omenirii

Evenimentele războinice ale iernei anului 1942—43 au adus după sine fixarea ţelurilor de război ale axei, fără putinţă de răstălmăcire. Avem în ce priveşte Marele Reich proclamaţia Fuhrerului dela 24 Februarie 1943 şi discursul ministrului propagandei, Dr. Goebbels, ţinut la Berlin în palatul sporturilor, la 18 Febr. acelaş an. Iar în ce ne priveşte, avem ferma noastră linie permanentă de conduită, confirmată acum şi prin cuvântarea la radio a d-lui General Pantazi, ministrul apărării naţionale, ţinută la 22 Februarie 1943, ca răspuns la aniversarea armatei roşii.

Din acest discurs care nu face decât să confirme un fapt îndeobşte cunoscut, rezultă că noi ne fixăm cu tărie în rândurile acelora cari luptă pe linia spiritului creator, pe marea **linie de dezvoltare a omenirii.**

Deosebirile dintre ţelurile noastre de război şi acelea ale armatei roşii şi ale comunismului slav dela nord sunt ca dela cel la pământ. Ministrul nostru al apărării naţionale precizează:

„Popoarele europene au luptat pentru extinderea civilizaţiei; rusii luptă pentru distrugerea ei. Este opoziţia între spiritul creator al occidentului şi nihilismul stepei slave".

La ruşi nu poate fi vorba de vitejie. **„Massa soldaţilor nu ştie pentru ce luptă".** In armata lui Stalin **„disciplina şi coeziunea se bazează pe sentimentul de teroare inspirat cadrelor şi trupei".** Noi avem un ideal care nu ne poate duce decât la victorie. Noi luptăm pentru cultura şi civilizaţia Europei, pentru noua lume care se naşte. Noi am fost şi suntem **„pe baricada adevărului şi a justiţiei, fiindcă luptăm pentru Naţia noastră şi pentru civilizaţia lumei".**

Deaceea **„In faţa colosului sovietic armata noastră, deşi cu un material redus în comparaţie cu cel rusesc, a reuşit să înscrie în analele războiului victorii admirabile".**

Armata roşie e lipsită de sentimentul de onoare. Ea **„a luat în mod fatal înfăţişarea morală a partidului comunist".** Comuniştii ruşi **„neagă spiritul şi distrug sursele de existenţă"** ale civilizaţiei. Nu sunt decât un instrument de crimă şi de distrugere.

„Cine va putea uita cruzimea din Basarabia, dela Feodosia și din toate localitățile Rusiei pe unde ne-a dus soarta războiului ?"

Trebue să ne dăm bine seamă de situația momentului. Să nu ne facem nicio iluzie. Căci **„E o iluzie mortală aceea de a se crede că armata roșie ar putea fi oprită dela actele ei de distrugere altfel decât prin calea armelor".**

Ne găsim la cea mai grea răscruce a existenței noastre. Ducem un război pe viață și pe moarte, alături de Marele Reich German, de Italia și de ceilalți aliați ai noștri. Nu există altă eșire decât aceea de a ne încorda toate puterile, de a ne sacrifica până la ultima picătură de sânge pentru a răpune pe dușman.

Moartea și dispariția ne pândește din umbră. Toată nădejdea nu poate fi decât în brațul, inima și sufletul ostașului, în brațul, inima și sufletul nostru al tuturor.

Să avem credință neclintită. Victoria nu poate fi cu cei fără Dumnezeu, cu distrugătorii civilizației. Omenirea nu poate merge decât înainte, nu se poate întoarce din nou la haos și barbarie.

„In fața pericolului imens care ne amenință" trebue să fim cu toții pe baricade ca un singur om.

Acesta e răspunsul pe care armata, statul și poporul român îl dau prin glasul Ministrului Apărării Naționale, celor **„25 ani de aniversare a atentatelor nenumărate contra oamenilor, a Bisericei și a civilizației ;** răspunsul pe care-l poate da cei **„două mii de ani de persistență pe acest pământ național** și **civilizația care ne-a dat viață".**

FLAVIUS

Incurajați **„ROMÂNIA EROICĂ"**
Citiți-o și răspândiți-o.
Faceți-o să treacă din mână în mână.

RASA IN GENIUL EI

— Misionarismul românesc în Noua Europă —

In curând va eși de sub tipar al treilea volum de articole publicate de directorul revistei noastre, d. I. Colfescu-Delaturda, întitulat : **Rasa și Geniul ei — Misionarismul românesc în Noua Europă —.**

Pentruca publicul să-și poată da seama de importanța acestei noui cărți, iî publicăm prefața, tabla de materii și reproducem câteva dări de seamă din ziare și reviste despre „România Eroică" din numerele căreia, din anii 1941—42 au fost extrase:

PREFAȚĂ

Ultimul volum cu articolele mele din „România Eroică" au apărut în August 1940, la Cluj, sub titlul „PE DRUMUL MARILOR PREFACERI.

La 30 August acelaș an se pronunța arbitrajul dela Viena. Prin acel eveniment și prin celelalte din acelaș an și până la data de 6 Septembrie 1940, dată istorică care separă două epoci în istoria neamului nostru, trebuia să se culeagă roadele totalei nepriceperi a conducătorilor din acele vremuri și ale moravurilor nefaste ale claselor noastre suprapuse, organizate în partide sub egida unei democrații de import, imbibată cu iudaism, care anarhiza țara și o ducea pe marginea prăpastiei prin exploatarea ei în profitul parazitismului iudeo-masonic care colcăia la suprafață, camuflat sub aspectul acestor partide, care mai de care mai patriotic și mai naționalist.

Dată fiind noua epocă care apărea la orizont, care aducea în omenire o nouă spiritualitate care o ridica la concepții superioare de viață, ceice știeau să citească în spiritualitatea evenimentelor nu puteau să nu vadă dezastrul ce ni se pregătea și să nu se cutremure în fața pericolului mortal ce pândea neamul și țara.

In ce mă privește, la 24 Ianuarie 1936, în cadrul unei conferințe, în sala teatrului din Satu Mare, în fața întregei intelectualități a ținutului, ca și cu alte ocaziuni, am expus pe larg cauzele pentru cari toate formațiunile de stat dela Marea Norduluii și până la Egipt, se vor nărui la cea dintâi vijelie.

Am susţinut atunci că, din acest lanţ de state, singurul care are şansa de a rămânea era ROMANIA, dar cu singura condiţiune CA SA-ŞI ASUME O MISIUNE ISTORICA.

Vijelia a venit. Prevederea a devenit realitate. Ora fatală a bătut şi pentru România. Dar opacitatea celor de sus era de nepătruns. Cei ce citeau în evenimente erau trădători de neam. Avântul tineretului a fost înăbuşit. Salvarea părea imposibilă.

Misiunea istorică a poporului acestuia era sacrificată în profitul beneficiarilor dela suprafaţă cari nu înţelegeau altă misiune decât aceea de a face jocul marilor state latifundiare din apus şi de a-şi salva propriile lor interese.

Zadarnic s'a agitat tinerimea. Fără folos se ridicau vocile răsleţe ale adevăraţilor patrioţi. Basarabia, Transilvania de Nord, Cadrilaterul, cădeau rând pe rând.

Generaţia care a trăit aceste triste evenimente va trebui să le descrie pentru a transmite tot tragicul lor generaţiilor viitoare.

Dar ţara şi neamul acesta nu se puteau prăbuşi. Nu meritau o asemenea soartă. Frământările tineretului nu puteau rămânea fără folos. Lupta celor ce au ştiut citi în evenimente nu putea fi zadarnică. Din toate tristele întâmplări, a eşit triumfală ziua de 6 Septembrie 1940.

A fost momentul tineretului ţării şi al Generalului Ion Antonescu. A fost salvarea în principiu a neamului.

Neamul şi ţara se incadrau în misiunea lor istorică, în rândurile marilor făuritori de istorie. Destinele neamului erau asigurate.

Dacă până la data de 6 Septembrie, „România Eroică" a trebuit să lupte cu regimurile vitrege şi să sufere constrângerea cenzurei lor, dela această dată, ea s'a incadrat cu entuziasm noului ritm creator al vieţii de stat.

Dar sub noul regim presa e în mod real dirijată. Ea formează un front unic în lupta generală de afirmare a naţiunei. Celor ce luptă pe teren li se impune să ţie seamă de anumite cerinţe ale momentului cari impun o unitate de acţiune sau o unitate de tăcere.

Din necesitatea unei anumite tactice de luptă, impusă de grelele timpuri prin cari trecem, nu se mai pot discuta acum acele probleme de stat cari nu cadrează cu necesităţile momentului. Deaceea prezentul volum apare poate în condiţii mai puţin atrăgătoare decât cele anterioare. Dar ceeace nu s'a putut publica acum se va publica ulterior, când momentul oportun va fi sosit şi când tot ce s'a trecut azi sub tăcere va fi cu prisosinţă pus la punct.

In cadrul acesta restrâns am redat în prezentul volum unele din problemele atinse în revistă în intervalul dintre Decembrie 1940 şi Decembrie 1942. Textele respiră prin toţi porii atmosfera spirituală a momentului cnâd au apărut.

Cititorii cari doresc să le încadreze cu cele cari nu s'au putut reproduce aici sunt rugaţi să-şi procure „România Eroică" cu datele indicate în Tabla de materii dela sfârşit. Pentru numerele cari eventual nu se mai găsesc la librării, publicul e rugat a se adresa la Administraţia revistei, Str. Antim Nr. 19 Bucureşti.

Evenimentele ne mână dela spate cu biciu de foc. Ele nu iartă. Misiunea istorică a poporului nostru trebue lămurită în toată amploarea ei. Fie care român trebue să fie pătruns de această misiune în toate fibrele existenţei sale.

Numai de aici ese tăria noastră prezentată şi viitoare. Numai astfel se va putea clădi edificiul măreţ al neamului nostru. Fără de această conştiinţă clară, orice se clădeşte, se clădeşte pe nisip.

Tăriea oricărei clădiri nu poate sta decât pe temelia de granit a credinţei mistice în misiunea istorică pe care are a o îndeplini neamul din care facem parte şi din identificarea fie cărui membru al ei cu această misiune.

Această identificare o urmăreşte „România Eroică şi cărţile ce publicăm.

Deşi ne mişcăm cu tot devotamentul în ritmul Presei Dirijate, ceeace publicăm noi nu are aspectul oficialităţii decât atât cât aceasta reprezintă linia generală de dezvoltare a neamului, Misiunea sa Istorică.

Să fie bine edificat cititorul. Pentru mine presa dirijată nu însemnează presă aservită, ci presă armonizată marilor interese naţionale ale momentului.

Misiunea Istorică a unui neam nu emană dela guvernele trecătoare, ci din rărunchii spirituali ai Naţiunei. Guvern, scriitori, ziarişti, artişti; toţi urmărim aceeaş ţintă : MISIUNEA ISTORICA A NEAMULUI.

Fără libertatea deplină de gândire nu se poate ajunge însă la această ţintă. Confiscarea gândirei însemnează prăbuşirea Patriei.

Intr'un stat cu presă dirijată fiecare cetăţean trebue să aibă mândria de a se simţi **Port Drapelul Misiunei Istorice a Neamului lui,** în toată libertatea de gândire şi de conştiinţă.

Un popor nu poate merge la triumf cu indivizi amorfi cari ascultă în mod pasiv de ordinele date, ci cu purtătorii dârji ai unei ideologii bine închegate care constitue substratul spiritual al tuturor şi al fiecăruia în parte ; resorturile invincibile de acţiune şi eroism.

Numai acestui imperativ categoric ne supunem noi. Numai acestui Drapel îi suntem credincioşi slujitori. Numai pe această cale înţelegem să mergem. Drumul e lung şi greu. Dar e singurul care duce la triumf Ţara şi Neamul.

Cu aceste lămuriri dau publicităţii al treilea volum apărut în biblioteca revistei ce conduc de şase ani de luptă grea.

Primul a apărut în plin întuneric de democraţie iudaică şi anarhică. Al doilea s'a tipărit în ajun de prăbuşire şi a fost, în partea care nu s'a putut evacua la timp, mistuită de flăcările aprinse de duşmanii neamului.

Acest al treilea volum apare în plină refacere naţională şi de stat, în plin eroism desfăşurat pe câmpurile de bătălie, în plină ascensiune a neamului nostru spre împlinirea înaltei misiuni ce-i rezervă **Destinul.**

Am găsit util să indic în tabla de materii dela sfârşit datele când au apărut articolele în **„România Eroică".** Prin acest mijloc înţeleg a face să vibreze în inima şi sufletul cititorului emoţiile prin care am trecut la epoca primei lor apariţii.

Cu privire la condiţiunile tehnice, se va ţine seama că tipărirea s'a făcut la intervale, la tipografii diferite şi în timp de război şi de grele lipsuri.

Prin darea la lumină a acestui nou volum nu fac decât să continui a mă încadra în rândurile acelora cari aprind şi întreţin focul sacru care arde în inimile noastre pentru nimicirea tuturor obstacalelor ce ar putea sta în calea îndeplinirii idealurilor noastre sfinte.

Decembrie 1942 **AUTORUL**

CRONICA

Comemorarea eroilor dela Stalingrad

După cum ştim în Februarie s'a făcut comemorarea eroilor dela Stalingrad prin servicii religioase în toată ţara. Noi nu plângem, ci preamărim gloria eternă a eroilor de pe malurile Volgei. Ei au pus una din cele mai de căpetenie pietre la temelia nouei Europe şi a României de mâine. Ei au intrat pentru totdeauna în rândurile conducătorilor de dincolo de hotarele vieţii şi au devenit pilde de imitat şi de admirat pentru toate generaţiilor cari ne vor urma, izvoarele lor nesecate de sacrieroism pentru toate generaţiile cari ne vor urma. Deaceea „România Eroică" se închină cu evlavie la mormintele lor proaspăt deschise şi solicită coborârea harului spiritelor lor neprihănite, sanctificate prin măreţia sacrificiului, asupra neamului românesc, asupra noastră a tuturor.

Aniversarea suirei pe tronul papal a lui Pius al XII-lea

La 14 Martie s'a comemorat la toate bisericile catolice din ţară aniversarea a patru ani de pontificat al lui Pius al XII-lea.

Mai mult ca oricând creştinătatea şi întreaga planetă are nevoe de pacea întru Christos întrupată în marele pontif. Fie că recunoaştem, fie că nu, autoritatea pontificală, această autoritate e o realitate vie care are cuvântul său de spus pentru stingerea incendiului care încinge globul cu flăcările lui mistuitoare.

Cu atât mai mult se impune această aniversare atenţiei universale.

Comemorarea Independenţei Slovace

Tot la 14 Martie s'a comemorat la Bucureşti aniversarea independenţei slovace în cadrul unor serbări demne de amiciţia şi colaborarea constructivă între cele două ţări şi popoare ale căror destine se îmbină atât de strâns. Trecutul slovilor ne spune multe, după cum trecutul nostru le spune lor. Viitorul nu ne va fi mai puţin împletit cu sforţări comune pentru a ne salva reciproc legitimele aspiraţiuni ale fiecăruia în raport cu noua ordine europeană şi mondială.

Deaceea bucuriile slovacilor sunt bucuriile noastre şi deaceea luăm parte cu toată inima la sărbătorirea evenimentului prin care s'a creat statul independent al poporului slovac, garanţia desvoltării luii de mâine.

Aniversarea Unirii Basarabiei

La 27 Martie 1918 are loc prima unire a provinciilor răsleţite de vitregia vremurilor, după unirea principatelor dela 1959 care a constituit nucleul împrejurul căruia urma să se închege viitorul stat român întregit.

La această dată a străbătut ca un fulger în toate ungherele româneşti vestea cea mare: *„Sfatul Ţării"* a hotărît unirea Basarabiei cu patria mamă.

Evenimentul a avut loc după 106 ani de amară robie, care însă nu a putut împiedica dezvoltarea românismului în provincia răpită.

S'au împlinit 25 de ani dela unirea Basarabiei. In împrejurările grele prin cari trecem aniversarea acestei uniri capătă o semnificaţie deosebită. Inimile româneşti vibrează cu putere pe tot ţinutul plaiurilor unde palpită geniul rasei noastre.

Unirea Basarabiei a fost, la 1918, preludiul *Unirei celei mari*. Aniversarea dela 27 Martie 1943 va fi punctul de plecare al celorlate întregiri cari se anunţă la orizont.

Comemorând acest mare eveniment alături de toată suflarea românească de pretutindeni, ne închinăm cu adâncă evlavie la mormântul acelor cari, la epoca unirii, caşi în actualul război, au trecut în rândul eroilor neamului, în lupta pentru recuperarea provinciei.

Evenimentul e prea important, pentru timpurile prin cari trecem. Trebuia să scoatem un număr special pentru a putea fi la înălţimea lui. Fiind însă în întârziere cu apariţia, a trebuit să ne mărginim la spaţiul ce ne-a rămas liber.

Săptămâna Bănăţeană. — Dela 1—7 Martie am avut la Bucureşti o **„Săptămână Bănăţeană".** Specificul bănăţean a strălucit printre noi. Expoziţia dela Ministerul Propagandei, manifestaţiunile artistice, ceremonia de deschidere şi convenirile cari au avut loc au scos în evidenţă nepreţuitul suflet bănăţean.

Dar această impozantă manifestaţie bănăţeană dacă îţi umple inima de bucurie văzând potenţialul de creaţiune al bănăţeanului, nu se poate să nu arunce asupra noastră şi o umbră de tristeţă, când ne gândim că elementul productiv, **omul**, lasă de dorit în ceeace priveşte natalitatea, fapt de natură de a reduce considerabil potenţialul acestei provincii în complexul teritoriilor locuite de români.

Insă bogăţia sufletească a Banatului ne obligă de a lua toate măsurile pentru a vindeca această plagă socială care e de natalitatea acestei provincii.

Asocaţia Româno-Finlandeză. — Infiinţarea acestei asociaţii la Bucureşti e un eveniment tot atât de important caşi acela al înfiinţării asociaţiei similare din capitala Finlandei. Aceste două asociaţii completează în mod fericit amiciţia reală existentă între popoarele celor două ţări, angajate deopotrivă în lupta gigantică în contra colosului dela nord şi ale căror misiuni istorice sunt atât de asemănătoare.

Dorim ca această asociaţie, caşi aceea din capitala Finlandei, să producă roade îmbelşugate pentru cunoaşterea reciprocă şi pentru fraternizarea acestor două popoare, atât de îndepărtate fiziceşte, şi totuş, atât de apropiate prin idealurile comune pentru cari sângerează eroic pe câmpurile de bătălie.

CĂRŢI. *Ciprian Doicescu.* Iulia Haşdeu. Bucureşti, Cartea Românească, 1941, în 8,0 113 p x facsimile.

Figura Iuliei Haşdeu a fost decenii lungi aproape necunoscută. Era pomenită ca fiică genială a marelui poligraf şi polihistor Bogdan Petriceicu Haşdeu. Abia în anii din urmă cercetătorii neobosiţi ai trecutului literar au descoperit multe lucruri inedite din viaţa şi pera acestei tinere.

D. C. Manolache a scris o viaţă romanţată a Iuliei — Scânteetoarea viaţă a Iuliei Haşdeu. D. Ion Aurel Manolescu a scris un studiu intitulat Iulia Haşdeu. Păr. Ludovic Barral A. A. a publicat în revista Observatorul un studiu francez asupra valorii estetice a poeziilor Iuliei Haşdeu.

La seria acetor cercetări se mai adaugă studiul recent al D-lui Ciprian Doicescu. D-sa face biografia Iuliei Haşdeu. Poeta a apărut în lume la Bucureşti la 2 Noembrie 1869 (fiica savantului Haşdeu şi a soţiei sale Iulia, născută Falici, origi-

nară din Roşia Abrudului). De mică se dedică cu totul sacrei Minerve Invaţă franceza, germana, engleza. Se ocupă mult de muzică. Ia lecţii de pian şi de canto. Dă examene strălucite, attâ la şcoală, cât şi la conservator. Adesea oamenii mari îşi manifestă închinările din fragedă copilărie. Coşbuc a compus prima poezie la vârsta de 6 ani. Era o epigramă adresată dascălului din sat :

Când Tănăsucă începe să cânte
Mai marilor Voevozi,
Toţi cânii încep a bate din cozi.

Iulia Haşdeu, la vârsta de 10 ani scripa poezii şi legende. In toamna anului 1881 pleacă la Paris. Intră la Colegiul Sevigué, condus de Michel Breéal. In 1886 se înscrie la Facultatea de Litere, pentru licenţa în filosofie.

Cu pasiune rară studiază probleme literare, filosofice, artistice. Pregătesc o lucrare mare, cu care să bată cu încredere la porţile doctoratului academic. Studia a problemă românească — Filosofia în literatura nescrisă a poporului român, teodiceia, metofizica, logica, psihologia, etică. „A trăi pentru ea însemna a scrie, a citi, a cugeta : mintea Iuliei Haşdeu străbătea fără încetare întreg universul ştiinţei" .p 24).

In primăvara anului 1887 se îmbolnăveşte. După câtva timp se reîntoarce în ţară. Boala se agravează mereu. La vârsta de 19 ani îngerul morţii îi dă sărutarea cea mai depe urmă.

Deşi a trăit atât de puţin, Iulia Haşdeu a lăsat câteva opere franceze importante. 1) Bourgeous d'Avril. Fantaisieset réves, avec un introduction par Le C-te Angelo de Gubernantic. Paris, 1889 (s'a retipărit la Bucureşti în 1904). 2) Chevalerie. Cnfidenceset canevas, précédé d'une lettre et d'une notice par M. M. Emile Bontroux et Louis Leger. Paris, 1890. 3) Théatres, légendes et contes. Paris, 18890. 4) Quelques poésies posthumes. Bucureşti, 1888. In 1906 a apărut la Braşov în traducere românească nuvela — Sandu (Braşov, Librăria Ciurcu).

Trăind la Paris a scris aproape numai în limba franceză. A scris o singură poezie în româneşte.

D. Ciprian Doicescu, din studiul biografic, ne dă în traducere românească mai multe poezii ale Iuliei Haşdeu, îmbogăţind patrimoniul literilor româneşti cu creaţia unei tinere geniale. Să citäm un sonet :

Trecut-a timpul când stoica virtute
Invăluia pe om în mângâiere,
Azi nimeni nu mai vede o plăcere
De-a se'nălţa pe culmile-i tăcute.
Antice haruri sânt necunoscute,
Când lumea e nutrită de himere,
Devotamentu'n râs se poate cere
Şi'n interese vieţile's perdute.
Simplicitatea castă nu mai este
Decât zeiţa albă din poveste
Şi mama geniului nemuritoare.
Pe unde, Doamne, ne'ndrumezi văleatul ?
Atei când te reneagă — c'o 'ndurare
N'ai obosit de-a le veghea păcatul?

La sfârşitul cărţii se reproduce şi textele franceze.

Este o lucrare care aduce multe lucruri noui pentru cunoaşterea operei Iuliei Haşdeu. **I. E. N.**

Analele Institutului Statistic al României, Vol. I, Director Dr. **Sabin Manuilă,** Bucureşti, 1942. — Lucrare masivă, 380 pag. format mare, cu studii de Sabin Manuilă, E. Onciu şi M. Dumitrescu, Petre Onică, Dr. Roman Moldovan, Roman Moldovan, Eugen Decusară etc. Cuprinde un bogat material statistic extrem de interesant. Urmărind acest studiu, ne putem da seama de rolul capital pe care-l poate avea statistica bine întocmită în toate ramurile de activitate în stat.

Fără Formă şi Fără Formalism de Dr. C. Grofşoşoreanu, Timişoara, 1942, e o broşură de 96 de pagini, apărută sub auspiciile Institutului Social Banat-Crişana. D. Grofşoreanu dealungul celor 96 de pagini de lectură atrăgătoare şi instructivă, discută, fără pretenţii, probleme filozofice pe înţelesul tuturor. Scopul ce urmăreşte se poate rezuma în următoarele cuvinte ale d-sale :

„In consecinţă noi atribuim filosofiei rolul grandios, de a-l îndruma pe om ; de a-l ridica deasupra mizeriei cotidiane : **de a-l înălţa în sfere superioare, ca să-i înlesnească suportarea tuturor vicisitudinilor vieţii.** De a-l face mai bun, mai fericit, mai tare în lupta veţii, indiferent prin ce sistem, metodă, dogmă, doctrină, ori ideologie".

Criteriul etnic primează în lucrarea d-lui Grofşoreanu. Toate construcţiile pretenţioase se nărue, **„numai credinţa rămâne pitulată în jeraticul inimilor şi răsare învingătoare, ca curcubeul strălucitor după o furtună grea.**

Recomandăm cartea călduros, mai ales tinerilor aplicaţi spre o sănătoasă îndrumare spirituală.

Din activitatea misionară a bisericilor româneşti unite cu Roma :

Micaela Deleanu. Iubirea poetului. Viaţa marelui poet Dante Alighieri, cu un cuvânt introductiv de C. N. Negoiţă. Bucureşti, Editura Bucur Ciobanu, 1942, in 8, 144 p.

Tânăra editură, Bucur Ciobanul a inaugurat seria — Eroica — în care au apărut vieţi ale oamenilor iluştri. Oamenii mari sunt studiaţi cu deosebită pasiune de cercetători. Sunt izvoare de apă vie la răscrucile istoriei, lampadare cari strălucesc peste veacuri.

In literatura italiană există o întreagă literatură despre marele poet Dante Alighieri. Cel mai mare poet italian a intrat de veacuri şi în Panteonul literaturii universale. Operele sale sunt citite şi comentate mereu, căci în ele sunt valori universale, ce luminează până departe. Divina Comedie este o capodeoperă a literaturii universale. O avem în versuri româneşti, în traducerea lui G. Coşbuc (publicată de d. Ramiro Ortiri), iar în proză ne-a dat-o d. Alexandru Marcu, Ministrul Propagandei Naţionale. Există şi o traducere românească mai veche, a lui Nicu Gane.

Recent o scriitoare tânără, d-ra Micaela Deleanu a scris o carte despre Dante. A scris'o cu elan liric, voind să evoce fapte şi întâmplări din viaţa marelui „Orpheus Redivivus".

Are meritul de a fi reconstituit în forme intuitive şi estetice, multe fapte din viaţa lui Dante. Incepe cu copilăria sa. La vârsta de 9 ani a văzut pe Beatrice. Pentru el Beatrice e întruchiparea frumuseţii femenine. Toată viaţa a avut în suflet icoana mereu vie a acestei tinere.

Evocă duios scene triste din viaţa mereu nefericită a acelui **„l'altissimo poeta".**

Dante a fost nefericit toată viaţa. Contimporanii nu l-au înţeles, chiar din contră l-au persecutat. A trebuit să se refugieze mereu, să trăiască în mizerie. Suferinţele inobilează un

suflet. Inter omnes vicisitudines temporum, Dante îşi găseşte mângâerea în studiu. Citeşte şi lucrează, meditează şi scrie.

După ce a murit, lumea a început să înţeleagă că a fost un geniu. Operele sale au intrat în Panteonul universal, ca cele mai geniale creaţii italiene. In Parnasul valorilor eterne ale literaturii, Dante e alături de Homer, Virgiliu, Goethe, Victor Hugo.

Vieţile oamenilor mari se citesc întodeauna cu plăcere şi cu folos. Sunt cărţi pe cari e bine să le preferăm altora, căci oamenii mari sunt valori mereu actuale.

I. E. N.

REVISTE. In **Gândirea** nr. 2, Febr. 1943, d. Nichifor Crainic, directorul ei, în editorial, ne vorbeşte despre **„Spiritul german contimporan".** Subiectul, prin fondul şi actualitatea lui, cere să fie pus în evidenţă : **„Spiritul german contimporan e întrupat în marea revoluţie naţional-socialistă care, împreună cu revoluţia lui Mussolini, constitue două fluvii revărsate din mătcile lor, pentru a-şi uni apele şi pentru a fertiliza întregul câmp al vieţii europene".**

Convorbiri Literare, bătrâna revistă, condusă astăzi, cu atâta vigoare tinerească de d. I. E. Torouţiu, n-rele 11-12, Nov.-Dec. 1942, închină primul său articol memoriei răposatului Mihail Dragomirescu, sub iscălitura d-lui N. N. Creţu. D. C. Rădulescu-Motru, într'un substanţial articol, examinează rodnica activitate a **Academiei Române** cu ocaziunea împlinirii de „75 ani dela înfiinţarea" ei. E de prisos să spunem că revista se prezintă, ca conţinut şi condiţiuni tehnice, mai presus de orice laudă.

Arhivele Olteniei dela Craiova, de sub direcţia d-lui Prof. C. D. Fortunescu se prezintă pe lunile Ian.-Dec. 1942, nr. 119-124, cu un voluminos volum de 452 pagini cu un material de specialitate şi documentar extrem de interesant. Semnează dd. Marcel Romanescu, Gh. Bezviconi, Dumitru Tudor, D. Berciu, C. D. Fortunescu etc.

Ramuri, revista literară bine cunoscută, tot din capitala Olteniei își începe cu nr. 1-3, Ianuarie-Februarie 1943 al 39-lea an de rodnică activitate în ogorul literilor românești. Ne-am ocupat în numeroase rânduri de această prețioasă revistă, bine cunoscută cititorilor noștri.

Pagini Literare, an IX nr. 1 ne sosește pentru prima oară la redacție de când suntem în București. Se prezintă în 32 pag. cu următorul sumar: Gh. Pavelescu, Lucian Blaga, „Despre gândirea magică"; Ion Tigăra, „Brutus, — Tu quoque, Fili Mi? — Seneca (versuri): Virgil Petrisin, „S'a urzit din ața ploii..." (Nuvelă); Virgil Nistor, „La vadul apelor", .vers); Teodor Mureșan, Unde-i Iancu, ((vers; Elisabeta Henția, „Sfârșitul (Nuvelă) și o interesantă cronică. In interval ne-a sosit și Nr. 2-3 cu un conținut tot atât de select și variat.

Cele Trei Crișuri, cu nr. 1-2, Ianuarie-Februarie 1943 intră în al 24-lea an de apariție. Cine cunoaște laborioasa activitate și stăruința de fier a fundatorului și directorului ei, d. George Bacaloglu își poate da seama de greutățile de neînlăturat ce au trebuit să fie frânte în decursul celor 23 de ani de neîntreruptă apariție. Și cine cunoaște începuturile acestei publicații își dă seama de neîntreruptele progrese ce a făcut, până ce a ajuns să apară în capitală în condițiuni tehnice și de fond dintre cele mai strălucite.

Noi transmitem d-lui Bacaloglu călduroasele noastre felicitări și-i urăm ca să poată conduce cu aceeaș vigoare mulți ani înainte prețioasa d-sale publicație.

Basarabia literară, valoroasă revistă basarabeană a avut buna idee de a închina numărul său dela 7 Martie 1943 scriitorilor români căzuți pe câmpul de război din Rusia. Reproducem și noi numele acestor eroi și păstrăm pentru ei un moment de piuasă reculegere: Emanuel Voinescu, George Vaida, Florin Niculescu, George Coaty, Leonida C. Pop, Const. Almăjan, Alexandru Pogonat, Dimitrie Olariu, Ion Tircan, Stoian Gh. Tudor, Ion Chiriluc, Voiculescu, Ion N. Istrăteanu, Octav Ungureanu.

Intregul articol comemorativ e reprodus din nr. pe Nov.-

Decembrie al Convorbirilor Literare și poartă iscălitura d-lui Ștefan Cuciureanu.

Sunt tot atâtea energii tinere cari au trebuit să plece înainte de vreme în sferele imaculate și să ne conducă de dincolo de mormânt.

Marea Noastră, excelenta revistă de propagandă și de apărare a intereselor de apă, despre care am avut ocazia să vorbim de atâtea ori cu elogii în aceste rânduri, cu nr. 1-2, Ianuarie—Februarie 1943, intră în al doisprezecelea an de apariție. Această revistă fiind una din cele mai bune ce posedăm și urmărind un scop de înaltă utilitate națională, pe care conducătorii și colaboratorii ei îl urmăresc cu o tenacitate și cu o competință desăvârșită, se cuvine să fie urmărită de simpatia și sprijinul tuturor românilor.

Noi, cei dela România Eroică, trimitem cu această ocazie confraților dela **„Marea Noastră"** expresiunea întregei noastre simpatii și urările cele mai bune pentru o îmbelșugată și îndelungă activitate.

De asemenea păstrăm un moment de reculgere în memoria inițiatorilor de pioasă și glorioasă amintire cari au părăsit viața pământească.

„Făclia" este revista lunară a Căminului Cultural al județului Romanați. Cu nr. 1, pe Ianuarie, această revistă intră în al 5-lea an de apariție. Insăș existența acestei reviste e o dovadă că la căminul cultural județean din Romanați se lucrează cu temeiu.

Societatea de Mâine, cunoscuta revistă de știință sociografică, estetică și culturală, intră cu nr. 1 din Ianuarie 1943, în al 20-lea an de apariție. Dela plecarea din Cluj am pierdut urmele acestei vechi și inimoase reviste. Ne-am regăsit în drum cu directorul ei deabea acum cu numărul de mai sus. Ne simțim fericiți a constata că, după 19 ani de continuă și rodnică muncă, d. Ion Clopoțel, directorul și fundatorul revistei, se prezintă cu aceeaș dârzenie ardelenească și cu aceeaș energie cu cari a plecat la drum cu 20 de ani în urmă.

Conținutul și condițiunile tehnice sunt la înălțime. Urmă-

rim cu simpatie năzuinţele directorului ei pentru viitor şi-i urăm îndeplinirea integrală a gândurilor ce-l animează.

Gazeta de Turda continuă a fi unul dintre cele mai deseamă ziare de provincie. Alături de „Pagini Literare" ale cunoscutului şi apreciatului nostru poet Teodor Mureşan, D. Vasile Miluţiu, cu această gazetă, îndeplineşte o operă de o rară energie. D-sa se dovedeşte a fi un animator de prima forţă.

Din nr. 144, din Martie reproducem câteva crâmpee din impresionanta cuvântare ţinută de d. dr. Dumitru Nacu, preşedintele Asociaţiei Refugiaţilor şi Expulzaţilor din Ardealul de Nord, cu ocaziunea comemorării eroilor dela **Stalingrad**, şi publicată în acest ziar:

„Asociaţia Centrală a românilor refugiaţi şi expulzaţi din Ardealul cedat prin verdictul dela Viena, comemorează astăzi şi preamăreşte în şedinţă festivă, eroismul fără precedent în istoria popoarelor, al acestor cătane fără noroc, care luptând şi căzând până la unul, nu în faţa nesfârşitelor puhoaie moscovite, ci sub presiunea palidă a forţelor naturii, au înscris încă odată cu sângele lor ardelenesc, una din cele mai mişcătoare dar şi cele mai sublime pagini de istorie...

„Au luptat cele două Divizii Ardelene, acolo în negura tristă şi rece a răsăritului, cu un fanatism nemai întâlnit în istoria războaielor de până acum şi au căzut, nu pentru spaţii vitale, nu pentru gânduri de cucerire, nu pentru umilirea altor naţiuni, ci pentru apărarea gliei şi dreptăţii româneşti, atât de crunt pângărită de cei mai neînduraţi duşmani ai Patriei.

„Ei au renunţat la tot ce dădea preţ vieţii, ascultând numai de glasul conştiinţei lor şi de glasul îndurerat al celor de acasă, ale căror vaete ajungeau până la el.

„S'au stins pentru o credinţă, au căzut pentru un ideal...

„Sub pleoapele lor, grele de lumea nefiinţei, au închis pentru totdeauna icoana luminoasă a Patriei lor dragi, iar pe buze le-a încremenit numele sfânt al Ardealului robit, în numele căruia au sfinţit cu sacrificiul lor efortul comun al Patriei libere pentru împlinirea dreptăţii româneşti."

Şi după-ce relevă că nu s'a subliniat îndeajuns că cele două divizii româneşti dela Stalingrad erau compuse din **fiii Ardealului despărţit de sufletul cald al Patriei Mame**, continuă:

„Nu înţelegem de ce această impietate? De ce această tăcere asupra celei mai sguduitoare tragedii a Ardealului alungat în pribegie, dar prezent la cea mai grozavă încleştare, pe care Patria Românească a cunoscut-o cândva?

„Crucile celor 40.000 de eroi ai Ardealului, înfipte în pământul Stalingradului, mai mult decât monumentul dela Termophile, vor spune celor care în ierni pline de groază şi vifor se vor abate prin acele locuri, că cei 40.000 de Ardeleni au murit acolo, departe de pământul Patriei, luptând până la capăt, pentru dreptatea Ardealului şi pentru un mai bun şi mai drept viitor al României.

„In această zi de sărbătoare a jertfei voastre sfinte, dragi copii ai Ardealului, noi cei care caşi voi purtăm în sufletul şi gândurile noastre trudite, icoana strălucitoare a sfântului pământ robit străinilor, ne legăm în faţa sublimului vostru sacrificiu, în faţa lui Dumnezeu, în faţa Regelui şi Conducătorului Ţării, de a lupta cu toate puterile noastre pentru împlinirea visului, pentru care voi aţi murit şi pentru care moşii şi strămoşii noştri au luptat şi suferit, veacuri de-arândul.

„Pilda voastră de jertfă va străluci peste vremi, iar numele vostru va dăinui nemuritor în sufletele generaţiilor acestui neam de eroi.

„Mărire vouă!"

Drum nou e un alt ziar de provincie care dă dovadă despre ceeace poate da provincia atunci când animatorii locali sunt puşi în valoare. Nr. 28-29 din 25 Februarie ne vorbeşte despre două evenimente semnificative şi pline de roade binefăcătoare pentru judeţul Teleorman şi pentru Turnu-Măgurele, unde apare acest ziar. Cei 60 tineri învăţători au depus jurământul în faţa prefectului judeţului, d. Alexandru Colfescu, iar d. avocat Constantin Bleescu, fost prefect în două rânduri a fost numit primar al oraşului Alexandria.

Cu ocazia unei călătorii prin judeţ ne-am putut convinge despre eminentele calităţi de organizatori ale d-lor Alex. Colfescu şi Constantin Bleescu, unul prefect al judeţului şi celalt primar al oraşului Alexandria, alternându-se reciproc la locurile de conducere. Operele constructive ale d-lui Colfescu la Alexandria depe timpul când a fost primarul acestui oraş se im-

pun atenţiei oricărui vizitator, iar calităţile de bun român şi bun organizator ale d-luii Bleescu sunt în deobşte cunoscute. Avem astfel toate garanţiile că unul va continua operele celui-lalt spre cel mai mare folos al marelui nostru judeţ dela Dunăre şi ca o pildă demnă de urmat în toată ţara.

Drum Nou, eminenta gazetă teleormăneană, cu drept cuvânt pune în evidenţă meritele escepţionale ale celor doi fi a-Ieşi ai judeţului Teleorman.

1. *Cultura Creştină.* La Blaj, în Mica Romă a Transilvaniei apare de trei decenii o revistă teologică, şi de cultură generală — *Cultura Creştină.* — A apărut mai întâi în 1911, dar din motive independente de ea, a trebuit să fie suspendată ani în şir.

Azi apare sub îngrijirea unui comitet, format din personalităţi bine cunoscute : Victor Macaveiu, Ion Agârbiceanu, N. Brânzeu, Tit. Milaiu, Ion Bălan, Augustin Pop — iar redactor e Caronicul Dumitru Neda.

Din colecţiile acestei reviste s'au publicat o mulţime de cărţi importante. Există şi în ultimele numere o întreagă serie de studii mai mari, cari vor apare şi în extrase. Să pomenim un volum de Meditaţii de Ion Agârbiceanu, Mărturisirile Arhimandritului Teodosie Bonţeanu, un studiu al Păr. Dr. Dumitru Lucaciu despre primatul papal, etc.

2. *Unirea. In 1891* a apărut la Blaj revista săptămânală *Unirea.* De atunci şi până azi apare săptămână de săptămână. Câţiva ani, a apărut mai des, In coloanele ei e viaţa însăşi a Ardealului şi a Bisericii Unite. In coloanele sale au scris : Augustin Bunea, Mitropolitul Vasile Suciu, Mitropolitul Alexandru Nicolescu, Episcopii Ioan Bălan şi Alexandru Rusu, Dl. Zenovie Pâclişanu, etc. Azi e condusă de Dl. Augustin Pop şi de Canonicul Dumitru Neda. In spaţiul restrâns de 4 pagini are şi studii şi articole informative şi ştiri bisericeşti din toată lumea.

3. *Unirea Poporului.* A împlinit 25 ani hebdonadarul — *Unirea Poporului* — dela Blaj.

A fost întemeiat de răposatul scriitor Alexandru Lupeanu -Melin şi de canonicul Iuliu Maior.

După moartea lui Lupeanu-Melin, o conduce Păr. Iuliu Maior. Scrisă în limbă veche şi înţeleaptă, pe înţelesul tuturor, duce săptămânal lumina Evangheliei şi lumina culturei, în mii de cămine ţărăneşti. Fiecare număr cuprinde şi o pagină literară — religioasă şi îndrumări medicale şi agricole.

E una din cele mai bune gazete pentru popor.

4. *Mlădiţe.* Societatea — Timoteiu Cipariu — a elevilor dela liceul Sfântul Vasile cel Mare din Blaj tipăreşte o revistă în care debutează cu poezii, recenzii, articole, elevii claselor mai mari. Apare sub supravegherea profesorilor. In ultimul număr remarcăm articolul elevului Caius N. Suciu despre Ion Agârbiceanu, fost elev al Blajului.

5. *Maria.* Călugării asumpţionişti din Blaj redactează o revistă de pietate — *Maria.* — O împart mai ales pelerinilor cari vin la Cărbunari, o mânăstire mică, lângă Blaj, închinată Maicii Domnului.

6. *Sionul Românesc.* La Lugoj apare o revistă bisericească — *Sionul Românesc.* In afară de partea oficială — e organul oficial al Episcopiei Lugojului — are adesea studii importante. Au scris mult la această revistă — Mitropolitul Alexandru Nicolescu, Episcopul Ioan Bălan, Canonicul Nicolae Brânzeu.

7. *Misionarul.* Canonicul Dr. Nicolae Brânzeu, harnicul scriitor bisericesc de la Lugoj, conduce revista — Misionarul — în care apar studii şi articole despre activitatea misionară.

După cum remarcă adesea D. *I. Colfescu-Delaturda,* creştinismul e ceva dinamic şi acest dinamism se manifestă prin spiritul misionar. Ion M. Gărleanu tipăria la Oradea o revistă misionară pentru elevi, — *Micul Misionar* — şi în fiecare an edita şi — *Almanahul Micului Misionar.* După refugiu, Micul Misionar dela Oradea nu mai apare, dar avem în schimb Micul Misionar dela Oradea nu mai apare, dar avem în schimb *Misionarul* — dela Lugoj.

8. *Apostolul.* Preotul Dominic Niculăeş dela Bucureşti publică o revistă de pietate — *Apostolul,* — Papa Leon XIII

spunea adesea: „ziarele noastre vor pătrunde mai departe decât predicile noatre". — Prin presă se poate propaga cuvântul Domnului. De aceea Păr. Neculăeș trimite lunar Apostolul său, scris în graiu miresmat de cazanie.

9. *Buletine Parohiale.* De câtva timp se obișnuește a se publica Buletine Parohiale. La București există un — Buletin — al tuturor parohiilor unite, redactat de toți parohii din București. Există și un — Buletin — al parohiilor din Brașov. Sunt și câteva Buletine romano-catolice (Buletinul Catedralei Sfântului Iosif din București, Buletinul Parohial din Galați, etc.).

10. *Lumina Creștinului.* La Iași apare revista — *Lumina Creștinului* — organ al Apostolatului Rugăciunii Lună de lună publică articole pioase. In ultimele numere înregistrăm și o serie de studii. Să pomenim studiile despre istoria catolicismului din Moldova, etc. O redactează Părintele Herghelegiu.

11. *Viața.* In Județul Roman există un sat mare — Săbăoani. — Acolo apare o mulțime de cărți religioase în editura — Serafica a harnicilor călugări franciscani. Tot acolo apare și o revistă populară — *Viața.* — E scrisă pentru popor, de călugării franciscani.

12. *Farul Nou.* La București apare o revistă bilunară — *Farul Nou.* E organ militar pentru idealul religios, având colaborarea multor condeie încercate. In fiecare număr sunt și articole de doctrină și îndrumări pentru viața pastorală, precum și note critice despre tot ce apare.

Țara Visurilor Noastre. (Oradea-Timișoara). D-l Augustin Cosma, profesor de limba română, a întemeiat la Oradea — la liceul Emanoil Gojdu, o revistă școlară — Țara Visurilor Noastre. In coloanele acestei reviste au apărut articole, poezii, recenzii ale elevilor dela Oradea. A ajuns să se impună ca cea mai bună revistă școlară. Avea colaboratori și elevi și profesori, atât dela liceul din Oradea, cât și din alte părți. In 1940 D-l Cosma voia să întemeieze și o editură școlară, în care să se tipărească numai lucrări ale elevilor. Primul volum trebuia

s fie drama — jertfa Intunericului — de Eugen Groza, elev (în clasa VIII). Dacă se realiza, era cea dintâi editură școlară. Nu s'a putut, fiindcă a venit refugiul.

După câtva timp revista a reapărut. Imi face impresia că nu e atât de bună ca la Oradea, dar trebue să remarcăm că și azi apare în condiții bune. ultimele număre sunt bogate în poezii scrise de elevi și de eleve de la diverse școli.

I. E. M.

Spicuiri din Presă

„Cum a fost primită „ROMÂNIA EROICA" în decursul celor ase ani de luptă pentru afirmarea românismului:

Ecoul dela Arad din 16 Iulie 1937, într'un articol amplu, ie, între altele, despre *România Eroică":*

„ROMÂNIA EROICĂ". Dela Cluj, odată cu jalea adusă moartea marelui profesor Ion C. Cătuneanu, despre care a scris rânduri pioase, ne vine și o bucurie, un semnal de luă, care va continua, ce coincidență, lupta începută de regratul patriot.

„*România-Eroică*" este o nouă revistă gândită profund și isă cu nerv, care apare sub direcția cunoscutului scriitor Ion olfescu-Delaturda. Autorul acelei bogate opere „Spirit și Materie", despre care vom mai scrie odată, după ce și-a făcu datoria de magistrat acum, după pensionare, se dedică c totul scrisului...

n primele rânduri din articolul introductiv, „*România-Eroic* se închina în fața eroilor și martirilor de eri ai românismului, ctitorii țării mărite de azi. Cinstirea lor, exaltarea ismului și idealismului desinteresat, combaterea materialismului crud al vremii, înălțarea marilor interese ale colectivității naționale peste meschinăriile individualismului destruct — iată axa ideologică a acestei reviste, care apare într'un moment de desorientare și derută generală a opiniei publice.

„In eeace privește problema minorităților „*România-Eroică*" osebește elementele asimilabile de cele nesimilabile. Primele a drum deschis în toate domeniile de activitate; cele

neasimilabile trebue înlăturate de peste tot, ca fiind factori destructivi şi primejdioşi armoniei şi progresului general al ţării.

„După ce îşi enumără mijloacele de luptă şi înfăptuiri, *„România-Eroică"* îşi sfârşeşte astfel o admirabilă prefaţă:

„Iubire şi entuziasm, curăţenie de inimă, solidaritate şi sinceritate, voinţa de a face binele, elan irezistibil de înfăptuire, spiritul de sacrificiu şi dispariţia în opera înfăptuită; iată în rezumat armele cu cari trebue să pornim, fiecare la locul nostru, oricât de umil, la marea luptă de regenerare"...

„Este îmbucurător faptul că atâţia scriitori şi publicişti români din Cluj s'au întâlnit colaborând în această revistă ce se anunţă a fi mare şi puternică tribună naţională.

„Toate felicitările şi gândurile noastre bune faţă de opera d-lui Ion Colfescu-Delaturda".

ION I. POGANA

Tot Ecoul scrie la 30 Iulie acelaş an:

„De trei luni de zile, apare la Cluj *„România Eroică"*, r vistă pentru promovarea românismului, purtând motto-ul mai jos, menit să-i caracterizeze lozinca ce şi-a propus s'o r pecte cu sfinţenie, în decursul apariţiei sale:

„Aceia cari poartă titlul glorios de educatori ai gene ţiilor de mâine au datoria să fie eroi spirituali ai neamulu rândurile căruia au văzut lumina zilei".

„Primirea entuziastă ce i s'a făcut pretutindeni, dovedte odată în plus cât de mult îi lipsia metropolei Ardealului ac tă demnă tribună, unde dinamismul şi exuberanţa gândiri şi metodelor sănătoase, să se îmbine permanent cu grija eosebită, purtată năzuinţelor şi destinelor neamului nostr românesc".

Naţiunea, Reşiţa, 18 Iunie 1937:

ROMÂNIA EROICĂ. Revistă pentru promovarea omânismului. Anul I. Numerele 1 şi 2.

Din Clujul prea bine cunoscut nouă şi oraş unde e-am încântat tinereţea în frumoasa viaţă universitară de muri, ne vine la Reşiţa, solie scumpă de românism e vre- ator.

Cunoaştem presa Clujeană ca un claustru de gân re con- servatoare, profund democratică, — uneori demago de de-

mocratică — şi mi-amintesc de jubilările de bucurie trăite ori-de câte-ori ne era sufletul brăzdat de apariţia vre-unei tribune tinere, cari aducea ceva nou, ceva tineresc în unduirea mulcomă, tradiţională, a vieţii Clujene.

Ne dădeam seama că Clujului îi lipseşte tocmai această tribună unde dinamismul şi exuberanţa gândurilor şi metodelor tinereşti să se îmbine fericit cu înţelpciunea calmă, doctrinară, a bătrânilor cari mai cred în românism. Ne durea mult această deficienţă şi deplângeam faptul că eram nevoiţi a citi lăturile politice ale cutărui sau cutărei partid politic, numai pentru a spune şi noi că am citit un ziar clujean.

„România Eroică" vine, prompt şi salutar, să umple acest gol, adânc simţit. Şi îl umple în cele mai mici firide. Fiindcă este de remarcat că noua revistă clujeană are proporţii de stâncă şi că în ţâsnirea gnâdului cultural, social, politic românesc, va să fie o forţă.

Dar să justificăm această părere a noastră:

Pe frontispiciul revistei — care, technic, se prezintă ireproşabil — se află încrestată o scânteie de gând românesc dăruită dintr'un condei erudit şi doctrinar dar tânăr şi viguros ca o zvăpăială de adolescent.

Ea sună: — „Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei".

Gândul acesta de adâncă definiţie se datoreşte chiar directorului revistei D-l Ion Colfescu-Delaturda, care în lumina acestei înalte semnificări a dat luminii şi lumei românesti acest nou şi cuprinzător dar: noua revistă România eroică.

In paginile ei găsesc în afară de justificarea amplă a apariţiei — ea însăşi o strălucită profesiune de credinţă, — articole şi esseuri privind apropiata clădire a unei Românii noi şi consolidarea în expresii de bază, de punct de plecare, a actualei Românii.

Domnul Ion Colfescu-Delaturda, un real curaj românesc şi un foarte bine informat scriitor asupra realităţilor politice din această ţară, ne este prea bine cunoscut din trecuta-i activitate de magistrat, la Cluj. Mi-aduc bine aminte de vajnicile rechizitorii ale D-sale rostite în calitate de procuror al Tribunalului din Cluj în procesele intentate violatorilor de drepturi sfinte româneşti. Personalitatea fără pată a Domniei

Sale este o chezăşie că ceeace „România eroică“ întrevede în azurul începuturilor ei, va să fie o realitate vie, puternică, mâine.

De aci, din oraşul ferului românesc, noi îi trimitem pe această cale salutul şi urările noastre întru prosperare!...

Drumul Nou, Brăila, 22 Iulie 1937:

La Cluj a apărut o nouă revistă românească „România Eroică“. Amintim apariţia ei pentru a ne manifesta bucuria noastră logodită cu cea mai mare mândrie. Şi această revistă, prin spiritul ei, prin gravitatea ei, prin înălţimea ei, prin densitatea gândului merge către înălţimi.

Vremea în care jidanii scoteau cele mai bune reviste a murit. După atâţia ani de slugărime impotenţă şi umilinţă începe domnia noastră, zglobie, atletică, orgolioasă.

România Eroică An. I., No. 2, Cluj, cuprinde un vast şi select material redacţional. D-l Ion Colfescu-Delaturda scoate o revistă pentru promovarea românismului, scrisă cu mult nerv. Bibliotecile ţăranilor bănăţeni s'ar îmbogăţi cu o preţioasă contribuţie dată din plin sufletului românesc.

Conştiinţa Naţională, Craiova 22.9.937:

„România Eroică“ (Anul I No. 4 August 1937 Cluj).

Viguros şi cu însufleţire scrisă, atacând probleme de mare interes naţional, revista Clujiană ce apare sub conducerea D-lui Ion Colfescu-Delaturda umple un gal în presa ardeleană, năpădită de buruiana publicistică minoritară.

Ogorul Şcoalei, Turda, I.VI.938:

„România Eroică. Printre revistele apărute în ultima vreme e şi această revistă, numai cu câteva linii de apariţie. Ea s'a născut sub o oblăduire spirituală a unui cunoscut magistrat d. I. Colfescu, fost judecător şi în capitala judeţului nostru.

Revista aceasta, militează pentru însănătoşirea vieţii de stat şi pentru promovarea românismului. Pretinde ridicarea elementului autohton şi stârpirea parasitismului copleşitor. Pentru aceasta prevede întărirea forţelor morale. Cere muncă, muncă stăruitoare şi împlinirea datoriei până la eforturi eroice. Depune mare interes, pentru spiritualizarea mulţimii, socotindu-o aceasta ca un prim pas spre progres.

Cine a avut prilejul ca să citească ceva din lucrările d. I. Colfescu-Delaturda (Război şi Civilizaţie, Spirit şi Materie, etc.) nu se poate ca să nu se simtă atras de această revistă. Numai odată să cadă în mâna iubitorilor de slovă românească şi se vor declara nedespărţiţi de ea.

Foaia Poporului, Sibiu, 12.VI.938:

Revista „ROMÂNIA EROICĂ“ din Cluj, de sub conducerea d-lui Ioan Colfescu-Delaturda, pe care o primim regulat la redacţie, păşeşte cu numărul din urmă în al doilea an de existenţă. Cu cât trece timpul, cu atât această publicaţie, eşită din cele mai dezinteresate şi înălţătoare preocupări de ordin public, cultural şi naţional, devine mai necesară. Cu numărul 1, anul II porneşte cu aceeaş vigoare, cu aceeaş inimă şi acelaşi suflet românesc la o nouă luptă pentru promovarea românismului şi regenerarea neamului, având un bogat şi select cuprins.

Gazeta Cărţilor, Ploeşti 15 şi 30 Iunie 1938:

„ROMÂNIA EROICĂ“, revistă clujană a d-lui I. Colfescu-Delaturda, cucereşte „eroic“ şi cu talent opinia românească.

Notariatul Public, Cluj, 15.10.936:

La Cluj apare revista pentru promovarea românismului *„România Eroică“*. (Redacţia Str. Vasile Goldiş 18/b).

Această revistă de sub direcţia d-lui Ion Colfescu-Delaturda, fost Consilier de Curte de Apel şi procuror, poartă pe drapelul său cuvintele din cartea „Spirit şi Materie“ a d-lui Colfescu: *Numai aceia vor purta titlul glorios de educători ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei“.*

Revista este o respectabilă armă de luptă şi de fortificare a conştiinţelor obosite. Revista împlineşte marele rol de a vorbi curajos şi de a arăta orizonturi mai fericite. Ea reprezintă năzuinţa de a croi drumuri noui şi de a îmbărbăta sufletele, în cari s'au acumulat amarul şi apatia veacurilor petrecute în suferinţă. Din ea radiază un binefăcător optimizm, dar

și o voință de fier pentru ca acest Neam să păşească tot mai sus pe piramida valorilor sociale.

Frontul de Vest, Arad, Miercuri 8 Iunie 1938 Nr. 25 anul II:
Revista „România Eroică", de sub conducerea d-lui Ioan Colfescu-Delaturda, păşeşte cu numărul acesta în al doilea an de existenţă.

Cu cât trece timpul, cu atât această publicaţie, eşită din cele mai dezinteresate şi înălţătoare preocupări de ordin public, cultural şi naţional, devine mai necesară.

Glas Românesc în regiunea secuizată, Odorhei.

— *„România Eroică"* din Cluj, cu articolele sale de un adânc sentiment românesc, aduce servicii serioase redeşteptării noastre naţionale. Colaboratorii, pătrunşi de nevoile neamului şi suferinzi sufleteşte din cauza atâtor greşeli ce se comit în detrimentul nostru, dau un material bogat, documentar pt. toate ramurile vieţii noastre de stat. Revista umple un gol simţit de mulţi, e ceva indispensabil.

„România eroică". Revista pentru promovarea românismului, e demnă de numele ce poartă, căci înfruntă toate greutăţile cu eroism, pentru a putea respecta lozinca ce şi-a propus, constituind o tribună de ideologie românească neprecupeţită.

— *Gazeta de Vest*, Oradea 15 August 1939: In coloanele acestui ziar s'a scris despre vigurosul organ de afirmare românească *„România Eroică" din Cluj*, de sub conducerea distinsului intelectual şi publicist *Ion Colfescu Delaturda*, cu coazia încheierii unui an de apariţie.

Pornind înainte cu entuziasm şi păşind în al doilea an de apariţie, duce mai departe bagajul sufletelor cu care a pornit la drum un an şi ceva : primarul spiritual. Spiritul e singurul generator al eroismului, iar niciodată materia care prin însăşi definiţia ei e inertă, pasivă. Spiritul e activare vie, dinamism, viaţă, trăire, tot prin definiţie.

Din interiorul revistei se degajă un aer de românism primăvăratic constructiv care face ca această revistă să devină o cetate inexpugnabilă a românismului, reprezentativă şi originală citadelă a specificului nostru etnic.

TABLA DE MATERIE

pentru

noul volum al Directorului nostru Ion Colfescu-Delaturda:

Rasa şi Geniul ei — Misionarismul în noua Europă

	Pagina
Prefaţa	I
Decembrie 1940	
In pragul nouilor vremi	1
Reforma parchetelor	6
Martie 1941	
Hidra intelectualismului	14
Un stat nou cu suflet nou	19
Misionarismul românesc în noua Europă	26
Aprilie 1941	
Să fim treji	34
Temelii de granit	40
August 1941	
Inchinare eroilor noştri	46
In pragul unei lumi noui	49
Dreptatea noastră	54
Decembrie 1941	
O moştenire milenară	58
Macedonenii şi moştenirea ancestrală	63
Fermentaţiunea macedoneană	76
Restabilirea valorilor	84
Un punct de plecare	92
Februarie 1942	
Dreptatea imanentă	97
Ideea de rasă	101
Principii de bază pentru noua organizare a presei	

Aprilie 1942

	Pagina
Pe marginea păcii viitoare	
Pacea ordinei spirituale	
Principii de selecţionare a elitelor în noul stat român	

Iunie 1942

O zi mare, o zi de reculegere adâncă : *22 Iunie 1941*	153
Contribuţii la noua construcţie a statului	157

August 1942

Rasa şi geniul ei	
Din imperativele categorice ale neamului	172
Viaţa economică şi selecţionarea valorilor	198

August 1942

O imposibilitate morală	202

Noembrie 1942

Sângele cald vorbeşte	205
Freternitatea româno-italiană	209
Freternitatea româno-germană	227
Suprema preocupare	231

ADMINISTRATIVE

Toţi ştim că trecem prin timpuri grele. Munca noastră se cere ajutată şi răsplătită.

«ROMÂNIA EROICĂ» roagă pe abonaţii săi să onoreze chitanţele ce li se trimet prin poştă, ştiind că inapoierea neachitate a acestor chitanţe, pe lângă că dovedeşte o regretabilă scădere din partea abonatului, ne cauzează pagube noui cari, date fiind sacrificiile pe cari le facem şi greutăţile de neînvins cu cari luptăm, nu pot fi lăsate fără sancţiune.

Puterile anglo-saxone forţează imposibilul. Se pierde din vedere faptul esenţial că, se naşte o lume nouă, că se produc realităţi spirituale cari neagă restaurarea vechilor stări de lucruri şi implică, în principiu, dispariţia lor, ca forme de stat şi ca puteri dominatoare.

* * *

In lumea care se naşte, niciun popor nu poate trăi ca parazit pe socoteala altor popoare.

ABONAMENTE : Lei 500 : Instituţii culturale ; primăriile şi notariatele rurale ; Lei 1.000 : particulari ; Lei 2.000 : instituţii publice ; Lei 3.000 : intreprinderi şi instituţii particulare ; susţineri dela Lei : 3.000.